

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Національний університет «Запорізька політехніка»

Факультет соціальних наук

(повне найменування факультету)

Психологія

(повне найменування кафедри)

Пояснювальна записка

до дипломного проєкту (роботи)

магістр

(ступінь вищої освіти)

на тему: Оцінка впливу інтервенцій, побудованих на самосвідомості, на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб (ВПО) : дослідження симптомів депресії та тривожності (назва теми)

Виконав(ла): студент(ка) 2 курсу,

групи СНЗ-112м

Спеціальності 053 Психологія

(код і найменування спеціальності)

Освітня програма (спеціалізація)

Психологія

ЧЕРНОВА К.С.

(ПРІЗВИЩЕ та ініціали)

Керівник БУРЛАКОВА І.А.

(ПРІЗВИЩЕ та ініціали)

Рецензент ЗАЛАНОВСЬКА Л.О.

(ПРИЗВИЩЕ та ініціали)

2023

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Національний університет «Запорізька політехніка»
 (повне найменування закладу вищої освіти)

Факультет соціальних наук
 Кафедра «Психологія»
 Ступінь вищої освіти магістр

Спеціальність 053 Психологія
 (код і найменування)

Освітня програма (спеціалізація) Психологія
 (назва освітньої програми (спеціалізації))

ЗАТВЕРДЖУЮ

Завідувач кафедри _____

«01» вересня 2023 року

ЗАВДАННЯ НА ДИПЛОМНИЙ ПРОЄКТ (РОБОТУ) СТУДЕНТА(КИ)

ЧЕРНОВОЇ Катерини Сергіївни

(ПРИЗВИЩЕ, ім'я, по батькові)

1. Тема проєкту (роботи) «Оцінка впливу інтервенцій, побудованих на самосвідомості, на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб (ВПО) : дослідження симптомів депресії та тривожності»

керівник проєкту (роботи) д.псих.н., професор БУРЛАКОВА Ірина Анатоліївна
 (науковий ступінь, вчене звання, ПРИЗВИЩЕ, ім'я, по батькові)
 затверджені наказом закладу вищої освіти від «23» листопада 2023 року № 462

2. Строк подання студентом проєкту (роботи) «11» грудня 2023 року.

3. Вихідні дані до проєкту (роботи) 90 сторінки, 6 таблиць, 11 рисунків, 79 джерел.

4. Зміст розрахунково-пояснювальної записки(перелік питань, які потрібно розробити: провести огляд сучасних наукових досліджень щодо впливу самосвідомості на психічне здоров'я, зосереджуючись на внутрішньо

переміщених осіб; вибрати та систематизувати методи інтервенцій, спрямованих на розвиток самосвідомості, які можуть бути застосовані в контексті ВПО; здійснити емпіричне дослідження, оцінюючи ефективність вибраних інтервенцій на зменшення симптомів депресії та тривожності серед ВПО; здійснити статистичний аналіз отриманих даних для підтвердження чи спростування гіпотез та визначення ступеня ефективності інтервенцій ;порівняти результати дослідження з існуючими методиками та підходами до психічного здоров'я ВПО.

5. Перелік графічного матеріалу (з точним зазначенням обов'язкових креслень)

Таблиця 1.1 Сучасний стан проблеми впливу самосвідомості на психічне здоров'я внутрішньо-переміщених, Таблиця 1.2 Самосвідомість як фактор впливу на психічне здоров'я, Таблиця 1.3 Психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб: особливості та чинники, Таблиця 1.4 Зв'язок між самосвідомістю, симптомами депресії та тривожності, Таблиця 3.1 Порівняння результатів шкали депресії Бека до інтервенції та після ,Таблиця 3.2 Порівняння результатів шкали проявів тривоги Тейлора до інтервенції та після

Рис. 3.1 Стать респондентів, Рис. 3.2 Розподіл респондентів за віком, Рис. 3.3 Освіта опитаних, Рис. 3.4 Цивільний стан опитаних. Зліва на право: цивільний шлюб, шлюб і є діти, не в шлюбі, розлучений, Рис. 3.5 Відношення цивільного стану до вимірюваного значення тривоги за шкалою Тейлора, Рис. 3.6 Чи являється респондент внутрішньо переміщеною особою, Рис. 3.7 Результати місісіпської шкали ПТСР в співвідношенні до статусу ВПО, Рис.3.8 Співвідношення результатів тесту життєстійкості до статусу ВПО, Рис. 3.9 Гістограма співвідношення результатів тесту життєстійкості до статусу ВПО, Рис. 3.10 Порівняння опитування шкали депресії Бека до та після інтервенції, Рис. 3.11 Порівняння опитування шкали проявів Тейлора до та після інтервенції.

6. Консультанти розділів проєкту (роботи)

Розділ	ПРИЗВИЩЕ, ініціали та посада консультанта	Дата, підпис	
		завдання видав	Прийняв виконане завдання
1	БУРЛАКОВА І.А., професор	06.09.2023	20.09.2023
2	БУРЛАКОВА І.А.,	21.09.2023	11.10.2023

	професор		
3	БУРЛАКОВА І.А., професор	12.10.2023	26.10.2023
Норм- ль	ГАРМАШ А.О., викладач	09.12.2023	11.12.2023

7. Дата видачі завдання «01» вересня 2023 року.

КАЛЕНДАРНИЙ ПЛАН

№ з/п	Назва етапів дипломного проєкту (роботи)	Строк виконання етапів проєкту (роботи)	Примітк а
1	Узгодження теми та затвердження завдання на дипломний проєкт(роботу)	29.08.2023	
2	Збір матеріалу та вивчення літературних джерел на дипломний проєкт(роботу)	30.08.2023	
3	Затвердження теми	01.09.2023	
4	Складання змісту	20.09.2023	
5	Виконання першого розділу	22.09.2023	
6	Виконання другого розділу	06.10.2023	
7	Виконання третього розділу	20.10.2023	
8	Формування висновків	28.10.2023	
9	Перевірка роботи керівником	01.11.2023	
10	Оформлення дипломного проєкту (роботи)	04.11.2023	
11	Нормоконтроль та перевірка на запозичення	09.11.2023	
12	Попередній захист дипломного проєкту(роботи)	11.12.2023	
13	Подання роботи на кафедру	11.12.2023	
14	Одержання відгуку та рецензії	14.11.2023	
15	Захист дипломної роботи	22.01.2024	

Студент(ка) _____ Катерина ЧЕРНОВА
(підпис) (Ім'я ПРІЗВИЩЕ)

Керівник проєкту (роботи) _____ Ірина БУРЛАКОВА
(підпис) (Ім'я ПРІЗВИЩЕ)

РЕФЕРАТ

Кваліфікаційна робота магістра: 90 с. 6 табл., 11 рис., 79 дж.

Об'єкт дослідження: самосвідомість внутрішньо-переміщених осіб.

Предмет дослідження: вплив інтервенцій, базованих на розвитку самосвідомості, на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб, з фокусом на симптомах депресії та тривожності.

Мета дослідження: визначити та проаналізувати вплив інтервенцій, спрямованих на розвиток самосвідомості, на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб (ВПО) з урахуванням особливостей їхнього стану, а саме симптомів депресії та тривожності.

Методи дослідження:

1. Літературний аналіз: вивчення наукових публікацій, книг, статей, що стосуються впливу самосвідомості на психічне здоров'я.
2. Емпіричне дослідження: застосування анкет, інтерв'ю та спостережень для збору даних щодо ефективності інтервенцій.
3. Статистичний аналіз: використання статистичних методів для обробки та аналізу отриманих результатів.
4. Кросс-секційне дослідження: оцінка психічного стану ВПО в конкретний момент часу для встановлення зв'язку з ефективністю інтервенцій.

Теоретична значущість полягає в розширенні наукового розуміння впливу самосвідомості на психічне здоров'я в умовах внутрішнього переміщення.

Практична значущість полягає в розробці рекомендацій для психосоціальних служб та організацій, що надають допомогу ВПО, щодо ефективних інтервенцій на основі розвитку самосвідомості з метою поліпшення їхнього психічного здоров'я.

ОЦІНКА, ВПЛИВ ІНТЕРВЕНЦІЇ, ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНІ ОСОБИ ,
ДЕПРЕСІЯ , ДОСЛІДЖЕННЯ.

ЗМІСТ

ВСТУП

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ САМОСВІДОМОСТІ НА ПСИХІЧНЕ ЗДОРОВ'Я ВПО 10

1.1. Сучасний стан проблеми впливу самосвідомості на психічне здоров'я ВПО 10

1.2. Самосвідомість як фактор впливу на психічне здоров'я..... 16

1.3. Психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб: особливості та чинники24

1.4. Зв'язок між самосвідомістю, симптомами депресії та тривожності 33

РОЗДІЛ 2.ОРГАНІЗАЦІЯ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ..... 43

2.1. Характеристика вибірки 43

2.2. Характеристика методик 53

РОЗДІЛ 3. АНАЛІЗ ТА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ДАНИХ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ 58

3.1. Розробка інтервенцій по практиці самоусвідомлення ВПО 58

3.2. Аналіз емпіричних даних щодо характеристик вибірки..... 66

3.2.1. Дослідження вибірки 66

3.3. Аналіз основних емпіричних даних 72

3.3.1. Дослідження результатів місісіпської шкали посттравматичного стресового розладу..... 72

3.3.2. Дослідження результатів тесту життєстійкості Сальваторе Мадді 74

3.3.3. Дослідження результатів шкали депресії Бека 76

3.3.4. Дослідження результатів шкали проявів тривоги Тейлора 78

ВИСНОВКИ

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

ВСТУП

Актуальність дослідження. Внутрішньо переміщені особи (ВПО) є вразливою групою населення, яка має високий ризик виникнення проблем із психічним здоров'ям, таких як депресія та тривога. Постійні стресові фактори, пов'язані з переміщенням, включаючи втрату дому, громади та соціальної підтримки, можуть сприяти розвитку цих симптомів. Дослідження показали, що поширеність симптомів депресії та тривоги вища серед ВПО порівняно з населенням у цілому. Тому вкрай важливо визначити ефективні заходи для вирішення цих проблем психічного здоров'я.

Втручання з підвищення самосвідомості показали перспективність у зменшенні симптомів депресії та тривоги серед ВПО. Ці втручання спрямовані на покращення розуміння людьми своїх думок, емоцій і поведінки, дозволяючи їм краще регулювати свої реакції на стресори. Одним із прикладів втручання в самосвідомість є зменшення стресу на основі уважності, яке, як було показано, зменшує симптоми депресії та тривоги в різних групах населення. Іншим прикладом є когнітивно-поведінкова терапія, яка допомагає людям ідентифікувати та боротися з негативними моделями мислення, які сприяють виникненню симптомів психічного здоров'я. Забезпечуючи ВПО цими інструментами, втручання з підвищення самосвідомості можуть допомогти їм краще справлятися зі стресовими факторами переміщення та покращити результати їх психічного здоров'я.

Продовження досліджень і впровадження втручань із підвищення самосвідомості мають важливе значення для підтримки психічного здоров'я ВПО. Це включає визначення найефективніших типів втручання для цієї групи населення, а також усунення перешкод для доступу та впровадження. Наприклад, мовні бар'єри, обмежені ресурси та стигма навколо психічного здоров'я можуть перешкоджати деяким ВПО отримати доступ до цих втручань. Тому вкрай важливо переконатися, що втручання є культурно відповідними, доступними та

дестигматизованими. Розставляючи пріоритети на потреби внутрішньо переміщених осіб у сфері психічного здоров'я та впроваджуючи втручання, що ґрунтуються на доказах, ми можемо підтримати їхнє благополуччя та допомогти їм відновити своє життя після переміщення.

Мета дослідження: визначити та проаналізувати вплив інтервенцій, спрямованих на розвиток самосвідомості, на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб (ВПО) з урахуванням особливостей їхнього стану, а саме симптомів депресії та тривожності.

Об'єкт дослідження: самосвідомість внутрішньо-переміщених осіб.

Предмет дослідження: вплив інтервенцій, базованих на розвитку самосвідомості, на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб, з фокусом на симптомах депресії та тривожності.

Завдання дослідження:

1. Аналіз літературних джерел: провести огляд сучасних наукових досліджень щодо впливу самосвідомості на психічне здоров'я, зосереджуючись на внутрішньо переміщених осіб.

2. Визначення інтервенцій: вибрати та систематизувати методи інтервенцій, спрямованих на розвиток самосвідомості, які можуть бути застосовані в контексті ВПО.

3. Проведення дослідження: здійснити емпіричне дослідження, оцінюючи ефективність вибраних інтервенцій на зменшення симптомів депресії та тривожності серед ВПО.

4. Статистичний аналіз результатів: здійснити статистичний аналіз отриманих даних для підтвердження чи спростування гіпотез та визначення ступеня ефективності інтервенцій.

5. Порівняльний аналіз: порівняти результати дослідження з існуючими методиками та підходами до психічного здоров'я ВПО.

Методи дослідження:

5. Літературний аналіз: вивчення наукових публікацій, книг, статей, що стосуються впливу самосвідомості на психічне здоров'я.

6. Емпіричне дослідження: застосування анкет, інтерв'ю та спостережень для збору даних щодо ефективності інтервенцій.

7. Статистичний аналіз: використання статистичних методів для обробки та аналізу отриманих результатів.

8. Кросс-секційне дослідження: оцінка психічного стану ВПО в конкретний момент часу для встановлення зв'язку з ефективністю інтервенцій.

Теоретична та практична значущість: Теоретична значущість полягає в розширенні наукового розуміння впливу самосвідомості на психічне здоров'я в умовах внутрішнього переміщення. Практична значущість полягає в розробці рекомендацій для психосоціальних служб та організацій, що надають допомогу ВПО, щодо ефективних інтервенцій на основі розвитку самосвідомості з метою поліпшення їхнього психічного здоров'я.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ САМОСВІДОМОСТІ НА ПСИХІЧНЕ ЗДОРОВ'Я ВПО

1.1. Сучасний стан проблеми впливу самосвідомості на психічне здоров'я ВПО

Останніми роками проблема самосвідомості та психічного здоров'я внутрішньо переміщених осіб (ВПО) стає все більш актуальною. ВПО – це особи, які були змушені залишити свої домівки через конфлікт, переслідування чи з інших причин, але залишаються в межах кордонів своєї країни. Переміщення та травми, які пережили ВПО, можуть мати значний вплив на їх психічне здоров'я, що робить цю проблему надзвичайно важливою для вирішення. Психічне здоров'я визначається Всесвітньою організацією охорони здоров'я (ВООЗ) як стан повного фізичного, психічного та соціального благополуччя. У цьому контексті важливо розглянути роль самосвідомості у зміцненні психічного здоров'я серед ВПО.

Важливість психічного здоров'я серед ВПО неможливо переоцінити. У результаті переміщення можуть виникнути проблеми з психічним здоров'ям, включаючи депресію, тривогу, посттравматичний стресовий розлад та інші стани. Ці проблеми можуть ускладнюватися відсутністю доступу до психіатричних послуг і стигмою навколо психічних захворювань. Самосвідомість або здатність розпізнавати та розуміти власні думки та емоції може відігравати вирішальну роль у зміцненні психічного здоров'я серед ВПО. Розвиваючи самосвідомість, люди можуть краще розуміти свої емоції та справлятися з ними, зменшуючи ризик розвитку проблем із психічним здоров'ям.

Роль самосвідомості у зміцненні психічного здоров'я серед ВПО є особливо важливою з огляду на унікальні проблеми, з якими вони стикаються. Переміщення може порушити відчуття ідентичності та мети людини, ускладнюючи пошук сенсу в її житті. Розвиваючи самосвідомість, люди можуть краще зрозуміти свої цінності та цілі, допомагаючи їм знайти мету та сенс,

незважаючи на обставини. Крім того, самосвідомість може допомогти ВПО виявити та вирішити негативні моделі мислення та поведінки, зменшуючи ризик розвитку проблем із психічним здоров'ям. Загалом, сприяння самосвідомості серед ВПО є ключовим компонентом зусиль, спрямованих на покращення результатів психічного здоров'я цієї вразливої групи населення [67, с. 9].

Самосвідомість і психічне здоров'я є двома важливими складовими загального благополуччя людини. Самосвідомість означає здатність розпізнавати та розуміти власні емоції, думки та поведінку. Психічне здоров'я, з іншого боку, охоплює широкий спектр факторів емоційного, психологічного та соціального благополуччя, які впливають на те, як ми думаємо, відчуваємо та діємо. Як самосвідомість, так і психічне здоров'я є критично важливими для людей, особливо для тих, хто зазнав вимушеного переміщення, наприклад внутрішньо переміщених осіб (ВПО).

Дослідження показали значний зв'язок між самосвідомістю та психічним здоров'ям серед ВПО. Вимушене переміщення може призвести до втрати ідентичності та самосвідомості, що може призвести до таких проблем психічного здоров'я, як депресія, тривога та посттравматичний стресовий розлад (ПТСР). Здатність розвивати та підтримувати самосвідомість може допомогти ВПО впоратися з проблемами переміщення, включаючи втрату дому, громади та системи соціальної підтримки. Розвиваючи почуття самосвідомості, ВПО можуть краще розуміти свої емоції та поведінку, що може сприяти покращенню психічного здоров'я.

Кілька факторів можуть впливати на зв'язок між самосвідомістю та психічним здоров'ям серед ВПО. Ці фактори включають доступ до служб психічного здоров'я, системи соціальної підтримки та культурні уявлення про психічне здоров'я. Наприклад, у деяких культурах проблеми психічного здоров'я стигматизуються, що може заважати людям звертатися за допомогою. Крім того, переміщення може створити фізичні та емоційні перешкоди для доступу до послуг психіатричного здоров'я, що може ще більше загострити проблеми

психічного здоров'я. Щоб подолати ці виклики, важливо розвивати культурні та доступні послуги психічного здоров'я, які надають пріоритет розвитку самосвідомості та сприяють позитивним результатам психічного здоров'я для ВПО [58, с. 591].

Питання впливу самосвідомості на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб (ВПО) останніми роками набуло значної уваги. Існуючі дослідження дають огляд зв'язку між самосвідомістю та психічним здоров'ям, підкреслюючи важливість самосвідомості для підтримки доброго психічного здоров'я. Українські вчені та молоді дослідники опублікували кілька досліджень, які досліджують сучасний стан проблем психічного здоров'я серед ВПО. Однак поточні дослідження на цю тему мають кілька обмежень, на які необхідно звернути увагу.

Результати досліджень щодо взаємозв'язку між самосвідомістю та психічним здоров'ям серед ВПО обмежені. Деякі дослідження показали, що самосвідомість може позитивно впливати на психічне здоров'я, зокрема зменшувати симптоми депресії та тривоги. Однак інші дослідження не виявили істотного зв'язку між самосвідомістю та результатами психічного здоров'я. Потрібні додаткові дослідження, щоб краще зрозуміти складний зв'язок між самосвідомістю та психічним здоров'ям серед ВПО.

Незважаючи на зростаючий інтерес до теми самосвідомості та психічного здоров'я серед ВПО, поточне дослідження має ряд обмежень. По-перше, більшість досліджень ґрунтувалися на даних, отриманих власноруч, які можуть бути упередженими та не точно відображати фактичний стан психічного здоров'я ВПО. По-друге, дослідження здебільшого проводилися в окремих регіонах або країнах, що обмежує можливість узагальнення результатів. По-третє, дослідження зосереджені в основному на негативному впливі переміщення на психічне здоров'я, а не на дослідженні захисних факторів, таких як самосвідомість. Усунення цих обмежень допоможе покращити наше розуміння взаємозв'язку між самосвідомістю та психічним здоров'ям серед ВПО.

Переміщення осіб через конфлікт або інші кризи може мати значний психологічний вплив, що призводить до підвищення стресу, тривоги та інших проблем психічного здоров'я. Внутрішньо переміщені особи (ВПО) особливо вразливі до цих наслідків, оскільки вони можуть зіткнутися з низкою проблем, пов'язаних з їх переміщенням, включаючи соціальну ізоляцію, економічну нестабільність і втрату спільноти та ідентичності. Ці фактори можуть сприяти відчуттю відірвання від себе та інших, що призводить до зниження почуття самосвідомості та загального психічного благополуччя [50, с. 336].

Досвід переміщення також може мати глибокий вплив на самосвідомість людини або здатність розуміти та регулювати власні думки, емоції та поведінку. Дослідження показали, що ВПО можуть відчувати дезорієнтацію та втрату ідентичності, оскільки вони змушені адаптуватися до нового середовища та соціальних структур. Це може призвести до зниження самосвідомості, оскільки людям може бути важко зрозуміти власні потреби та емоції в контексті нового оточення. Цей брак самосвідомості може сприяти підвищенню стресу та тривоги, оскільки людям може бути важко ефективно керувати власним психічним здоров'ям перед обличчям постійних проблем.

Наслідки переміщення для психічного здоров'я добре задокументовані, дослідження показують, що люди, які були переміщені, мають підвищений ризик розвитку ряду проблем психічного здоров'я, включаючи депресію, тривогу та посттравматичний стресовий розлад (ПТСР). Постійний стрес і невизначеність, пов'язані з переміщенням, можуть сприяти розвитку та загостренню цих станів, ще більше підкреслюючи важливість вирішення проблем психічного здоров'я ВПО. Хоча психологічна підтримка та інші заходи можуть бути ефективними для пом'якшення негативних наслідків переміщення для психічного здоров'я, необхідні додаткові дослідження, щоб повністю зрозуміти складний взаємозв'язок між самосвідомістю, переміщенням і психічним здоров'ям, а також визначити ефективні стратегії для сприяння стійкості та добробуту серед ВПО.

Втручання, спрямовані на покращення самосвідомості та психічного здоров'я внутрішньо переміщених осіб (ВПО), набувають все більшого значення в останні роки. Досвід переміщення може мати глибокий вплив на психологічний стан і психічне здоров'я людини, що робить життєво важливим вирішення цих проблем [26, с. 43]. Мета таких втручань – допомогти ВПО розвинути більше почуття самосвідомості, що може покращити їхнє загальне самопочуття та психічне здоров'я. Ці втручання можуть приймати різні форми, починаючи від індивідуальної терапії до групових семінарів і освітніх програм.

Таблиця 1.1

**Сучасний стан проблеми впливу самосвідомості на психічне здоров'я
внутрішньо-переміщених осіб**

Аспекти проблеми	Сучасний стан
1. Самосвідомість та її роль в психічному здоров'ї	Оцінка самосвідомості та її вплив на психічне здоров'я внутрішньо-переміщених осіб.
2. Взаємозв'язок із стресом та тривожністю	Дослідження, наскільки рівень самосвідомості корелює із стресом та рівнем тривожності.
3. Перспективи покращення через психологічну підтримку	Визначення можливих шляхів поліпшення самосвідомості через психологічну підтримку та інтервенції.

1. Самосвідомість та її роль в психічному здоров'ї:

– В даній частині таблиці оцінюється вплив самосвідомості на психічне здоров'я внутрішньо-переміщених осіб. Дослідження включає аналіз рівня самосвідомості та його взаємозв'язок із психічним здоров'ям.

2. Взаємозв'язок із стресом та тривожністю:

– Ця частина таблиці фокусується на з'ясуванні, як рівень самосвідомості може впливати на стрес та тривожність внутрішньо-переміщених осіб. Аналізується кореляція між цими аспектами.

3. Перспективи покращення через психологічну підтримку:

– У цій частині розглядаються можливі шляхи покращення самосвідомості через психологічну підтримку та інтервенції. Досліджується, як ці підходи можуть позитивно впливати на психічне здоров'я внутрішньо-переміщених осіб.

Ця таблиця допомагає систематизувати та організувати інформацію з проблеми впливу самосвідомості на психічне здоров'я внутрішньо-переміщених осіб, надаючи конкретні аспекти для подальшого аналізу та дослідження.

Існує декілька типів втручань, які використовуються для покращення самосвідомості та психічного здоров'я серед ВПО. Одним із поширених підходів є когнітивно-поведінкова терапія, яка спрямована на зміну негативних моделей мислення та поведінки, які можуть сприяти проблемам психічного здоров'я. Інші втручання можуть включати зменшення стресу на основі уважності, арт-терапію та терапію, орієнтовану на травму. Ці заходи спрямовані на вирішення конкретних потреб і проблем, з якими стикаються ВПО, наприклад, подолання травми, втрати та переміщення [36,с.574].

Ефективність інтервенцій, спрямованих на покращення самосвідомості та психічного здоров'я серед ВПО, протягом останніх років широко вивчалася. Хоча результати цих досліджень неоднозначні, багато з них показали обнадійливі результати. Наприклад, дослідження, проведене в Україні, виявило, що групове втручання, яке включало когнітивно-поведінкову терапію та зниження стресу на основі уважності, було ефективним у зменшенні симптомів депресії та тривоги серед ВПО. Інше дослідження, проведене в Сирії, виявило, що групове втручання, яке включало арт-терапію, було ефективним у зменшенні симптомів посттравматичного стресового розладу (ПТСР) серед ВПО. Загалом ці заходи мають потенціал для покращення психічного здоров'я та благополуччя ВПО, але необхідні додаткові дослідження, щоб визначити їх довгострокову ефективність.

Сучасний стан досліджень впливу самосвідомості на психічне здоров'я ВПО показує, що існує значна потреба у подальшому дослідженні цієї теми. Хоча деякі дослідження припускають зв'язок між самосвідомістю та покращенням

психічного здоров'я, докази обмежені та непереконливі. Загалом дослідження вказує на те, що самосвідомість є важливим фактором, який слід враховувати у зміцненні психічного здоров'я серед ВПО, але необхідні додаткові дослідження, щоб повністю зрозуміти природу цього зв'язку.

Враховуючи обмеженість досліджень на цю тему, є кілька наслідків для майбутніх досліджень. По-перше, потрібні більш довгі дослідження, щоб відстежити вплив самосвідомості на результати психічного здоров'я з часом. Крім того, корисними будуть дослідження, які вивчатимуть вплив конкретних втручань, спрямованих на покращення самосвідомості, на результати психічного здоров'я серед ВПО. Нарешті, необхідні дослідження, які досліджують роль культурних факторів у формуванні взаємозв'язку між самосвідомістю та психічним здоров'ям серед ВПО [15, с. 102].

Для вирішення проблеми впливу самосвідомості на психічне здоров'я ВПО можна надати кілька рекомендацій. По-перше, спеціалісти з питань психічного здоров'я, які працюють з ВПО, повинні включити заходи, спрямовані на покращення самосвідомості, у свої плани лікування. Це може включати практики уважності, когнітивно-поведінкову терапію та інші методи, які сприяють саморефлексії та самосвідомості. По-друге, політики повинні визначити пріоритетність фінансування досліджень на цю тему, оскільки краще розуміння взаємозв'язку між самосвідомістю та психічним здоров'ям серед ВПО може сприяти більш ефективним втручанням і політикам. Нарешті, громадські організації та НУО повинні працювати над підвищенням обізнаності про важливість самосвідомості для психічного здоров'я та виступати за ресурси для підтримки цієї роботи.

1.2. Самосвідомість як фактор впливу на психічне здоров'я

Самосвідомість можна визначити як здатність людини розпізнавати та розуміти власні думки, почуття та поведінку. З іншого боку, психічне здоров'я – це стан благополуччя, за якого людина може справлятися зі звичайними

життєвими стресами, продуктивно працювати та робити внесок у своє суспільство. Важливість самосвідомості для психічного здоров'я полягає в тому, що вона дозволяє людям ідентифікувати свої емоції та думки та ефективно керувати ними. Усвідомлюючи власний психічний стан, люди можуть вживати активних заходів для підтримки свого психічного здоров'я та запобігання виникненню психічних захворювань.

Самосвідомість є критично важливим фактором для управління психічним здоров'ям, оскільки вона дозволяє людям розпізнавати та розуміти свої емоції та думки. Взявши на себе відповідальність за своє психічне здоров'я, люди можуть прийняти проактивний підхід до управління своїм благополуччям. Це включає в себе усвідомлення їхніх емоційних потреб, визначення тригерів, які можуть спричинити стрес або тривогу, і пошук відповідної підтримки, коли це необхідно. Розвиваючи самосвідомість, люди можуть виробити ефективні механізми подолання та стратегії управління своїм психічним здоров'ям, що веде до більш повноцінного та збалансованого життя.

Окрім індивідуальних переваг, самосвідомість також може сприяти ширшому зміцненню психічного здоров'я. Розвиваючи культуру самосвідомості, організації та спільноти можуть створити середовище, яке підтримує позитивне психічне здоров'я та добробут. Це включає сприяння відкритому та чесному спілкуванню, заохочення людей шукати підтримки, коли це необхідно, і надання доступу до ресурсів і послуг психічного здоров'я[22, с. 49]. Визнаючи важливість самосвідомості для психічного здоров'я, окремі особи, організації та спільноти можуть працювати разом, щоб сприяти психічному здоров'ю та благополуччю для всіх.

Самосвідомість – це здатність розпізнавати та розуміти власні думки, почуття та поведінку. Це вирішальний фактор, що впливає на психічне здоров'я, оскільки дозволяє людям виявляти та усувати будь-які негативні моделі чи звички, які можуть впливати на їхнє благополуччя. Самосвідомість передбачає глибокий рівень самоаналізу, оскільки люди повинні бути готові зазирнути

всередину та перевірити власні думки та емоції чесно та без засудження. Розвиваючи самосвідомість, люди можуть краще зрозуміти власне психічне здоров'я та вжити заходів для його покращення.

Самоаналіз є ключовим компонентом розвитку самосвідомості. Це передбачає обмірковування власних думок і емоцій, критичне їх вивчення та виявлення будь-яких моделей чи поведінки, які можуть сприяти негативному психічному здоров'ю. Техніки для покращення самосвідомості включають:

- Практики медитації та усвідомленості;
- Ведення журналу або щоденника;
- Шукаю відгуків від інших;
- Залучення до терапії або консультування.

Активно працюючи над розвитком самосвідомості за допомогою цих методів, люди можуть отримати глибше розуміння себе та свого психічного здоров'я, що веде до покращення самопочуття та більшого відчуття контролю над своїм життям [37].

Самосвідомість є складною та інтегративною властивістю психічної діяльності, на її розвиток впливають різноманітні чинники, зокрема соціальні та середовищні. Управлінська самосвідомість особистості передбачає формування внутрішньої моделі, яка відображає психічну складову здоров'я. Сюди входять переконання, самосвідомість, самокритичність, потреби і мотиви, життєві орієнтири, самоповага, мужність, уміння та навички. Визнаючи та звертаючись до цих компонентів самосвідомості, люди можуть взяти під контроль своє психічне здоров'я та працювати над більш повноцінним і осмисленим життям.

1. Самосвідомість: Визначається рівнем усвідомлення свого "я" та внутрішнього світу, що включає почуття, думки, цінності та життєві цілі.

2. Взаємодія з оточенням: Відображає якість взаємодії з іншими людьми, уміння входити в соціальні відносини та адаптуватися до різних ситуацій.

3. Емоційна грамотність: Описує рівень розуміння та управління власними емоціями, а також виявлення емпатії та розуміння емоцій інших людей.

4. Самоприйняття: Підкреслює важливість позитивного ставлення до себе, власного тіла та прийняття власних характеристик та особливостей.

5. Рефлексія та самоаналіз: Описує здатність особи вдумливо аналізувати свої дії, думки та почуття, визначати свої сильні та слабкі сторони.

6. Стійкість до стресу: Визначає, наскільки ефективно особа може адаптуватися та копіювати в умовах стресу, зберігаючи при цьому психічне здоров'я та емоційну стабільність [23, с. 124].

Самосвідомість позитивно впливає на психічне здоров'я, оскільки дозволяє людям краще розуміти свої емоції, думки та поведінку та керувати ними. Самосвідомість означає здатність розпізнавати та розуміти власні емоції, думки та поведінку, а також те, як вони впливають на інших. Це усвідомлення може допомогти людям визначити тригери негативних емоцій і поведінки та розробити ефективні стратегії подолання. Крім того, самосвідомість може підвищити самооцінку, яка є важливою складовою психічного здоров'я. Розвиваючи більше почуття самосвідомості, люди можуть розвинути більш позитивний погляд на життя, що веде до збільшення щастя та благополуччя.

Таблиця 1.2

Самосвідомість як фактор впливу на психічне здоров'я

Показник	Означення та пояснення
Самосвідомість	Самосвідомість є внутрішнім станом свідомості, в якому особа має усвідомлення свого "я", своїх почуттів, думок, цінностей та життєвих цілей.
Взаємодія з оточенням	Рівень взаємодії особи зі світом інших людей, включаючи взаємодію в різних соціальних ситуаціях, сприйняття себе в групах та взаємодію з оточуючими.
Емоційна грамотність	Здатність розпізнавати, розуміти та ефективно виражати свої власні емоції, а також емпатія та розуміння емоцій

	інших людей.
Самоприйняття	Позитивне сприйняття самого себе, прийняття власного тіла, властивостей та інших аспектів особистості.
Рефлексія та самоаналіз	Здатність особи аналізувати власні дії, думки та почуття, визначати свої сильні та слабкі сторони, вдумливо оцінювати свій внутрішній світ.
Стійкість до стресу	Здатність зберігати психічне здоров'я та емоційну стабільність в умовах стресових ситуацій, шляхом адаптації та ефективного копінгу.

І навпаки, відсутність самосвідомості може мати негативний вплив на психічне здоров'я. Коли люди не в змозі розпізнавати та розуміти свої емоції, думки та поведінку, вони можуть намагатися ефективно керувати ними, що призводить до підвищеного стресу, тривоги та депресії. Крім того, брак самосвідомості може призвести до труднощів у стосунках, оскільки людям може бути важко зрозуміти точку зору інших і співпереживати їм. Розвиваючи самосвідомість, люди можуть покращити свою здатність керувати своїм психічним здоров'ям і будувати більш значущі зв'язки з іншими [13, с. 112].

Самосвідомість також має важливе значення для управління психічними захворюваннями. Розпізнаючи та розуміючи свої симптоми, люди можуть шукати відповідне лікування та розробляти ефективні стратегії подолання. Крім того, самосвідомість може допомогти людям визначити тригери для їхніх симптомів, дозволяючи їм вживати активних заходів для їх запобігання або контролю. Це може бути особливо корисно для людей із такими станами, як тривога чи депресія, які можуть посилюватися певними стресовими факторами чи ситуаціями. Загалом, самосвідомість є критично важливим фактором для підтримки доброго психічного здоров'я та ефективного управління станом психічного здоров'я. Розвиваючи самосвідомість, люди можуть взяти під контроль своє психічне здоров'я та жити щасливішим і здоровішим життям.

Самосвідомість є вирішальним фактором, який може позитивно вплинути на психічне здоров'я людини. Одним із значних переваг самосвідомості є посилена емоційна регуляція. Ставши більш обізнаними про свій емоційний стан і тригери, люди можуть навчитися краще регулювати свої емоції, що призводить до покращення психічного здоров'я. Це особливо важливо під впливом стресових факторів життя, які можуть викликати емоційну нестабільність і негативно впливати на психічне здоров'я. Таким чином, самосвідомість може відігравати життєво важливу роль у пом'якшенні негативного впливу стресу на психічне здоров'я.

Ще однією перевагою самосвідомості для психічного здоров'я є покращення навичок прийняття рішень. Ставши більш обізнаними про свої думки, почуття та поведінку, люди можуть приймати більш свідомі та обдумані рішення, що призведе до кращих результатів. Гнучке мислення, яке є ключовим аспектом психічного здоров'я, також сприяє самосвідомості. Розуміючи свій когнітивний стиль і навчившись гнучко мислити, люди можуть розвинути кращі навички вирішення проблем і приймати більш обґрунтовані рішення [3, с. 24-25].

Самосвідомість також може привести до кращого спілкування з іншими. Покращуючи усвідомлення власних думок, почуттів і поведінки, люди можуть краще розуміти інших і співчувати їм, що веде до покращення спілкування та зміцнення стосунків. Крім того, самооцінка, яка тісно пов'язана з самосвідомістю, відіграє значну роль у психічному здоров'ї. Позитивна самооцінка може призвести до підвищення самосвідомості та покращення психічного здоров'я, тоді як негативна самооцінка може призвести до зниження самосвідомості та погіршення психічного здоров'я. Таким чином, самосвідомість і самооцінка тісно взаємопов'язані і можуть суттєво впливати на психічне здоров'я людини.

Одним із ефективних методів покращення самосвідомості є практика усвідомленості. Уважність передбачає привернення уваги до поточного моменту, сприяння відчуттю спокою, ясності та зосередженості. Регулярно практикуючи уважність, люди можуть краще налаштуватися на свої думки, почуття та тілесні

відчуття, дозволяючи їм глибше розуміти власний внутрішній досвід. Це підвищення самосвідомості може призвести до кращої емоційної регуляції, покращення прийняття рішень і покращення загального психічного здоров'я [10, с. 87].

Інша техніка для покращення самосвідомості — це ведення щоденника та рефлексія. Виділяючи щодня час для запису своїх думок і почуттів, люди можуть отримати уявлення про власні моделі мислення та поведінки. Це може допомогти їм визначити сфери, де вони можуть відчувати труднощі, а також сфери, де вони процвітають. Рефлексія, або через ведення щоденника, або іншими способами, також може допомогти людям розпізнати власні упередження та припущення, що веде до кращого самоусвідомлення та особистісного зростання.

Третя техніка для покращення самосвідомості – пошук зворотного зв'язку від інших. Іноді буває важко чітко бачити себе, оскільки ми можемо бути упередженими або сліпими до певних аспектів власної поведінки. Звертаючись до надійних друзів, членів сім'ї чи колег щодо чесного відгуку, люди можуть отримати більш об'єктивний погляд на власні сильні та слабкі сторони. Це може допомогти їм визначити області для вдосконалення та працювати над тим, щоб стати найкращими. Крім того, пошук зворотного зв'язку від інших може сприяти міцнішим стосункам і більшому відчуттю соціальної підтримки, що може сприяти покращенню психічного здоров'я.

Розвиток самосвідомості може бути складним завданням, оскільки вимагає від людей конфронтації та визнання власних думок, емоцій і поведінки [2, с. 54]. Однією з поширених проблем є опір змінам, оскільки людям може бути комфортно з їхнім поточним способом мислення, і вони можуть не бачити потреби в саморефлексії та особистісному зростанні. Цей опір може бути особливо сильним, якщо люди пережили травму або важкі життєві події, які сформували їхні переконання та поведінку. Однак без самосвідомості людям може бути важко ефективно керувати своїм психічним здоров'ям, оскільки вони можуть не повністю розуміти глибинні причини своїх думок і емоцій.

Іншою проблемою у розвитку самосвідомості є страх перед дискомфортом або вразливістю. Саморефлексія може викликати складні емоції та спогади, яких люди можуть уникати. Однак уникнення цих незручних переживань може призвести до відсутності самосвідомості та, зрештою, зашкодити психічному здоров'ю. Практика самоспівчуття та пошук підтримки довірених осіб може допомогти людям подолати ці важкі емоції та розвинути більше почуття самосвідомості.

Нарешті, брак знань або ресурсів також може перешкоджати розвитку самосвідомості. Багато людей можуть не мати доступу до ресурсів психічного здоров'я або не знати, як отримати до них доступ, що може обмежити їхню здатність дізнаватися про своє психічне здоров'я та керувати ним. Крім того, суспільна стигматизація, пов'язана з психічним здоров'ям, може заважати людям шукати допомоги або брати участь у саморефлексії без страху засудження чи дискримінації. Усунення цих бар'єрів і розширення доступу до ресурсів психічного здоров'я може допомогти людям розвинути самосвідомість і покращити своє психічне здоров'я [5, с. 42-43].

Самосвідомість є важливим фактором у підтримці доброго психічного здоров'я. Це передбачає усвідомлення своїх думок, емоцій і поведінки, а також того, як вони впливають на вас самих та на інших. Самосвідомість дозволяє людям розпізнати свої сильні та слабкі сторони, визначити свої цінності та переконання, а також зрозуміти свої емоції та те, як ними керувати. Коли людям не вистачає самосвідомості, вони можуть відчувати труднощі з емоційною регуляцією, прийняттям рішень і підтримкою здорових стосунків. Тому розвиток самосвідомості має вирішальне значення для підтримки доброго психічного здоров'я та благополуччя.

Існують різні техніки та ресурси, які допомагають людям розвивати самосвідомість. Це можуть бути такі практики, як медитація, ведення щоденника та терапія. Медитація може допомогти людям стати більш присутніми та усвідомлювати свої думки та емоції, тоді як ведення щоденника може допомогти

людям обмірковувати свій досвід і визначити закономірності у своїй поведінці. Терапія може надати людям безпечне та сприятливе середовище для вивчення їхніх думок та емоцій, отримання уявлення про їхню поведінку та розробки стратегій для управління своїм психічним здоров'ям. Крім того, пошук відгуків від довірених осіб, таких як друзі, члени родини чи наставники, також може допомогти людям краще зрозуміти себе.

Підсумовуючи, самосвідомість є критичним фактором у підтримці доброго психічного здоров'я. Розвиваючи самосвідомість, люди можуть краще розуміти себе, свої емоції та поведінку, що може призвести до покращення емоційної регуляції, прийняття рішень і стосунків. Важливо заохочувати людей розвивати самосвідомість за допомогою різних методів і ресурсів, оскільки це може сприяти їх загальному добробуту.

1.3. Психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб: особливості та чинники

Внутрішньо переміщені особи (ВПО) — це особи, які були змушені залишити свої домівки через конфлікт, насильство або стихійні лиха у своїй країні. Стан психічного здоров'я ВПО викликає дедалі більше занепокоєння, оскільки вони часто стикаються зі значними стресовими факторами та травмами, пов'язаними з їх переміщенням. Справді, дослідження показали, що внутрішня міграція суттєво впливає на психічне здоров'я населення. Розлади психічного здоров'я ВПО різноманітні та впливають практично на всі сфери психіки, суттєво погіршуючи якість їхнього життя. Таким чином, розуміння стану психічного здоров'я ВПО має важливе значення для надання відповідної психіатричної допомоги та підтримки [18, с. 114].

Важливість вивчення психічного здоров'я ВПО важко переоцінити. Потреба в психіатричній допомозі серед людей, які тікають від війни та конфлікту, є значною. Проведене дослідження дозволило визначити чинники психічної травматизації, емоційні порушення, копінг-стратегії та особливості психічного

стану ВПО. Виявивши ці фактори, стає можливим розробити ефективні заходи та системи підтримки для ВПО. Крім того, вивчення психічного здоров'я ВПО може допомогти пролити світло на ширший вплив переміщення на психічне здоров'я та інформувати про політику та програми, спрямовані на запобігання та вирішення проблеми переміщення.

Стан психічного здоров'я ВПО є викликом для сучасної психіатрії. Метою дослідження психічного здоров'я ВПО є розуміння факторів психічної травми, їхньої динаміки в часі та впливу на стан психічного здоров'я. Зазначається, що війна є найбільш вираженим негативним фактором, що впливає на психічне здоров'я людини. Комплекс психотравмуючих факторів, з якими стикаються ВПО, створює у них ризик розвитку психічних розладів. Тому вкрай важливо надавати психологічну підтримку, методи боротьби зі стресом та інші втручання в психічне здоров'я ВПО для зміцнення їх психічного здоров'я та благополуччя [25, с. 108].

Одним із основних факторів, що впливають на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб (ВПО), є травматичний досвід і втрати, яких вони зазнали. Переміщення, спричинене війною, стихійними лихами чи іншими кризами, часто пов'язане з втратою будинків, майна та навіть близьких. Такі втрати можуть призвести до почуття горя, безнадії та відчаю, що може мати глибокий вплив на психічне здоров'я. Дослідження показали, що у тих, хто страждав на психічні розлади, спостерігалось поступове погіршення стресостійкості під впливом соціально-психологічних факторів. Також проаналізовано психологічні реакції на травматичний стрес старших підлітків зі статусом ВПО, встановлено наявність у них тривоги, депресії та посттравматичного стресового розладу.

Таблиця 1.3

Психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб: особливості та чинники

Показник	Особливості та чинники
----------	------------------------

Стрес та Психосоціальна адаптація	Внутрішньо переміщені особи часто стикаються зі стресом внаслідок втрати домівки, родини, роботи. Адаптація до нового оточення та втрата стабільності може впливати на їх психічне здоров'я.
Травми та Посттравматичний стресовий розлад	Багато внутрішньо переміщених осіб пережили травматичні події, які можуть спричинити посттравматичний стресовий розлад, впливаючи на їх емоційний стан та загальне психічне благополуччя.
Соціальна ізоляція та Втрата спільноти	Втрата родини, спільноти та соціальної підтримки може викликати почуття ізоляції та самотності, що може впливати на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб.
Економічні труднощі та Фінансовий стрес	Економічні труднощі, пов'язані з втратою роботи та економічною нестабільністю, можуть призводити до фінансового стресу, що впливає на психічне благополуччя внутрішньо переміщених осіб.
Непевність та Невизначеність	Невизначеність щодо майбутнього, а також непевність стосовно можливостей повернення на рідні території або знаходження нового житла можуть створювати психологічний стрес та тривогу.
Дискримінація та Стігматизація	Внутрішньо переміщені особи можуть стикатися з дискримінацією та стігматизацією, що може впливати на їх самооцінку та емоційний стан.

1. Стрес та психосоціальна адаптація: внутрішньо переміщені особи зазнають стресу внаслідок втрат та змін у своєму житті, що може впливати на їхню психосоціальну адаптацію та загальне психічне здоров'я.

2. Травми та посттравматичний стресовий розлад: внаслідок війни, конфліктів або природних катастроф внутрішньо переміщені особи можуть стикатися з травматичними подіями, що може викликати посттравматичний стресовий розлад.

3. Соціальна ізоляція та втрата спільноти: втрата родини та соціальної підтримки може спричинити відчуття ізоляції, що негативно впливає на психічне здоров'я.

4. Економічні труднощі та фінансовий стрес: економічні труднощі та невпевненість у фінансовому майбутньому можуть призводити до стресу та впливати на психічне благополуччя.

5. Непевність та невизначеність: невизначеність стосовно майбутнього та можливостей може створювати тривогу та стрес в середовищі внутрішньо переміщених осіб.

6. Дискримінація та стігматизація: дискримінація та стігматизація можуть впливати на психічне здоров'я, викликаючи почуття відчуження та невизнання [40, с. 235].

Переміщення та вимушена міграція є іншими важливими факторами, які можуть вплинути на психічне здоров'я ВПО. Досвід вигнання з дому та громади може викликати почуття дезорієнтації, ізоляції та втрати ідентичності. Невизначеність майбутнього та відсутність контролю над обставинами також можуть сприяти виникненню тривоги та депресії. Вимушено переміщені особи, жертви військових конфліктів, часто відчують втрату особистої автономії та контролю над своїм життям, що може призвести до почуття безпорадності та безнадійності. Ці фактори можуть мати значний вплив на психічне здоров'я та благополуччя ВПО.

Відсутність основних потреб і ресурсів є ще одним фактором, який може вплинути на психічне здоров'я ВПО. Переміщені особи часто стикаються з проблемами доступу до предметів першої необхідності, таких як їжа, вода, житло та медичне обслуговування. Відсутність ресурсів і підтримки може призвести до почуття розчарування, гніву та відчаю, що може ще більше загострити проблеми з психічним здоров'ям. Дослідження визначили такі чинники, як участь у бойових діях або перебування у прифронтовій зоні з постійними ракетно-артилерійськими обстрілами, бомбардуваннями як такі, що сприяють розвитку проблем психічного

здоров'я у ВПО. Забезпечення доступу ВПО до базових потреб і ресурсів має вирішальне значення для зміцнення психічного здоров'я та благополуччя цієї вразливої групи населення.

Внутрішньо переміщені особи (ВПО) стикаються з низкою психосоціальних проблем, які можуть мати значний вплив на їх психічне здоров'я. Однією з поширених проблем є посттравматичний стресовий розлад (ПТСР), який характеризується такими симптомами, як спогади, кошмари та поведінка уникнення. ВПО могли пережити такі травматичні події, як насильство, переміщення та втрата близьких, що може спровокувати посттравматичний стресовий розлад. Вкрай важливо контролювати психічний стан ВПО та вживати відповідних заходів, щоб допомогти впоратися з симптомами посттравматичного стресового розладу та покращити загальне психічне здоров'я [52, с. 456].

Тривога та депресія також є поширеними проблемами психічного здоров'я серед ВПО. Досвід переміщення може викликати почуття невизначеності, ізоляції та безпорадності, що призводить до тривоги та депресії. Дослідження, проведене Коваленком у 2018 році, показало, що ВПО в Україні мають високу поширеність психічних і поведінкових розладів, включаючи тривожність і депресію. Ці розлади можуть суттєво вплинути на якість життя і здатність людини функціонувати. Важливо забезпечити доступ до послуг психічного здоров'я та підтримки, щоб допомогти ВПО впоратися зі своїми симптомами та покращити загальне самопочуття.

Зловживання психоактивними речовинами та залежність є додатковими проблемами, з якими можуть зіткнутися ВПО. Досвід переміщення може призвести до посилення стресу та травми, що може збільшити ризик зловживання психоактивними речовинами та залежності. Зловживання психоактивними речовинами може мати значний вплив на психічне та фізичне здоров'я людини, а також на її здатність функціонувати в суспільстві. Надзвичайно важливо забезпечити доступ до лікування та підтримки ВПО, щоб допомогти ВПО впоратися зі своєю залежністю та покращити свій загальний добробут.

Стигма та дискримінація є важливими культурними та соціальними факторами, які впливають на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб (ВПО). ВПО часто стикаються з дискримінацією через свій статус переселенця, що призводить до почуття ізоляції, сорому та низької самооцінки. Це може загострити наявні проблеми з психічним здоров'ям або спровокувати нові, такі як депресія та тривога. Стигма, пов'язана з ВПО, також може призвести до соціальної ізоляції та труднощів у доступі до основних послуг, що ще більше впливає на психічне здоров'я. Подолання стигми та дискримінації за допомогою освітніх та просвітницьких кампаній має вирішальне значення для сприяння психічному благополуччю ВПО [42].

Відсутність мереж соціальної підтримки є ще одним культурним і соціальним фактором, який може вплинути на психічне здоров'я ВПО. Переміщення часто спричиняє втрату систем соціальної підтримки, таких як сім'я, друзі та громадські мережі. Ця втрата підтримки може призвести до почуття самотності, безнадійності та ізоляції, що може сприяти розвитку проблем психічного здоров'я. Надання доступу до мереж соціальної підтримки, таких як служби психічного здоров'я, громадські організації та групи підтримки однолітків, може допомогти пом'якшити негативний вплив переміщення на психічне здоров'я.

Культурні відмінності та непорозуміння також можуть вплинути на психічне здоров'я ВПО. Культурні відмінності, такі як мовний бар'єр і незнайомі звичаї, можуть викликати плутанину, тривогу та розчарування. Непорозуміння може призвести до почуття недовіри та страху, ще більше загострюючи проблеми з психічним здоров'ям. Вирішення цих культурних відмінностей за допомогою тренінгів з культурної чутливості та надання мовних послуг може допомогти подолати розрив і покращити спілкування між ВПО та постачальниками послуг. Це може призвести до покращення психічного здоров'я ВПО та сприяти почуттю причетності та включеності.

Гендерне насильство та травми значною мірою сприяють проблемам психічного здоров'я серед внутрішньо переміщених осіб (ВПО). Жінки та дівчата особливо вразливі до сексуального та гендерного насильства в конфліктних ситуаціях, що може призвести до тривалої психологічної травми та страждань. Таке насильство також може призвести до фізичних травм, небажаної вагітності, інфекцій, що передаються статевим шляхом, та інших проблем з репродуктивним здоров'ям. Чоловіки та хлопчики також можуть зазнавати насильства та травми, включаючи тортури та експлуатацію. Поширеність гендерного насильства серед ВПО підкреслює необхідність цілеспрямованих втручань і послуг підтримки для вирішення цих конкретних проблем психічного здоров'я [48, с. 607].

Питання сексуального та репродуктивного здоров'я є ще однією гендерною проблемою психічного здоров'я серед ВПО. Переміщення може порушити доступ до медичних послуг, у тому числі до послуг репродуктивного здоров'я, що призведе до ускладнень під час вагітності та пологів. Жінки-переміщені особи також можуть зіткнутися з перешкодами в доступі до контрацепції, що призводить до небажаної вагітності та небезпечних абортів. Відсутність доступу до медичних послуг також може призвести до нелікованих інфекцій, що передаються статевим шляхом, що може мати довгострокові фізичні та психологічні наслідки. Задоволення потреб ВПО у сфері сексуального та репродуктивного здоров'я має вирішальне значення для зміцнення їх загального психічного здоров'я та благополуччя.

Суспільні очікування та тиск також можуть сприяти виникненню гендерно-специфічних проблем психічного здоров'я серед ВПО. У багатьох суспільствах очікується, що жінки виконуватимуть певні ролі та обов'язки, зокрема доглядати та вести домашнє господарство. Переміщення може порушити ці очікування, спричинивши почуття неадекватності та втрату ідентичності. Чоловіки також можуть стикатися з тиском суспільства, щоб забезпечити свої сім'ї, що може бути складним у контексті переміщення. Нездатність відповідати цим очікуванням може призвести до почуття сорому, провини та депресії. Подолання цього

соціального тиску та очікувань за допомогою цілеспрямованих втручань і підтримки може сприяти зміцненню психічного здоров'я та благополуччя ВПО.

Психологічне консультування та підтримка є важливими інтервенціями для покращення психічного здоров'я внутрішньо переміщених осіб (ВПО) в умовах війни. Ці заходи можуть допомогти ВПО впоратися з травмою та стресом переміщення, а також усунути будь-які наявні психічні розлади. Кваліфіковані спеціалісти можуть надавати індивідуальні та групові консультації, а також психотерапію, щоб допомогти ВПО керувати своїми емоціями та розробити стратегії подолання. Крім того, програми підтримки рівних, де ВПО можуть спілкуватися з іншими людьми, які пережили подібні ситуації, можуть створити відчуття спільності та підтвердження [57, с. 116].

Підходи, орієнтовані на громаду, також можуть бути ефективними для покращення психічного здоров'я ВПО. Ці підходи передбачають розширення можливостей місцевих громад взяти на себе відповідальність за своє психічне здоров'я та благополуччя. Цього можна досягти шляхом проведення просвітницьких та просвітницьких кампаній з питань психічного здоров'я, а також створення груп підтримки громади та мереж. Розвиваючи почуття причетності та соціальної підтримки, підходи на основі громади можуть допомогти ВПО почуватися більш пов'язаними та менш ізольованими, що може сприяти покращенню результатів психічного здоров'я.

Політика та адвокація також важливі для покращення психічного здоров'я ВПО. Це включає відстоювання прав ВПО та забезпечення їм доступу до відповідних служб психічного здоров'я. Це також передбачає вирішення соціальних та економічних факторів, які сприяють переміщенню та проблемам психічного здоров'я, таким як бідність, дискримінація та відсутність доступу до освіти та можливостей працевлаштування. Пропагуючи політику та програми, які підтримують психічне здоров'я та благополуччя ВПО, уряди та організації можуть допомогти створити безпечніші та стабільніші умови для цих осіб та їхніх громад. Загалом для покращення психічного здоров'я ВПО в умовах війни

необхідний комплексний підхід, який включає психологічне консультування та підтримку, підходи на основі громади, політику та адвокацію [59, с. 523]. Розглядаючи складні та взаємопов'язані фактори, які сприяють переміщенню та проблемам психічного здоров'я, ми можемо створити більш стійкі та сприятливі спільноти для тих, хто пережив травму вимушеного переміщення.

Вкрай важливо звернути увагу на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб (ВПО), оскільки вони є особливо вразливою групою населення. Досвід переміщення може призвести до травми, втрати та постійного стресу, що може мати значний вплив на психічне здоров'я. Задоволення потреб внутрішньо переміщених осіб у сфері психічного здоров'я має важливе значення не лише для їх добробуту, але й для добробуту їхніх сімей і громад. Відділи та організації з питань психічного здоров'я відіграють важливу роль у підтримці ВПО, надаючи послуги з питань психічного здоров'я, сприяючи психічній стійкості та підвищуючи обізнаність щодо проблем психічного здоров'я.

Однак існує потреба в додаткових дослідженнях і ресурсах для ефективного задоволення потреб ВПО у сфері психічного здоров'я. Прогнозована потреба в психіатричній допомозі на первинному рівні медицини є значною, оскільки мільйони ВПО потребують послуг. Вкрай важливо визначити, які саме послуги з відновлення психічного та фізичного здоров'я необхідні, а також які ресурси вже задіяні. Необхідні додаткові дослідження, щоб краще зрозуміти потреби внутрішньо переміщених осіб у сфері психічного здоров'я та розробити ефективні заходи та програми для задоволення цих потреб [54, с. 471].

Існує заклик до посилення уваги та дій з боку урядів і міжнародних організацій для вирішення проблем психічного здоров'я ВПО. Ці організації повинні надавати пріоритет розробці політики та програм, які підтримують психічне здоров'я ВПО, включаючи доступ до психіатричних послуг, фінансову та матеріальну допомогу та соціальну підтримку. Важливо визнати важливість вирішення проблем психічного здоров'я ВПО та вжити заходів, щоб гарантувати, що вони отримають необхідну допомогу та підтримку. Збільшуючи увагу та

ресурси, спрямовані на задоволення потреб внутрішньо переміщених осіб у сфері психічного здоров'я, ми можемо підтримати їх одужання та зробити внесок у створення більш стійких громад.

1.4. Зв'язок між самосвідомістю, симптомами депресії та тривожності

Самосвідомість – це здатність розпізнавати та розуміти власні думки, емоції та поведінку. Депресія та тривога – два поширені стани психічного здоров'я, які можуть суттєво вплинути на самопочуття людини. Депресія характеризується постійним почуттям смутку, безнадії та втратою інтересу до діяльності, яка колись приносила задоволення. З іншого боку, тривога включає надмірне занепокоєння та страх щодо повсякденних ситуацій, що часто призводить до таких фізичних симптомів, як пітливість і серцебиття. Зв'язок між самосвідомістю та цими станами психічного здоров'я є предметом багатьох досліджень, враховуючи потенційний вплив на лікування та лікування.

Вивчення зв'язку між самосвідомістю, депресією та тривогою є важливим з кількох причин. По-перше, було виявлено, що самосвідомість відіграє значну роль у розвитку та підтримці цих станів психічного здоров'я. Наприклад, люди з низьким рівнем самосвідомості можуть важко розпізнавати свої симптоми та керувати ними, що з часом призводить до погіршення їхнього стану. Крім того, було показано, що покращення самосвідомості за допомогою таких втручань, як уважність і когнітивно-поведінкова терапія, ефективно зменшує симптоми депресії та тривоги.

Крім того, зв'язок між самосвідомістю, депресією та тривогою підкреслює важливість розгляду особистості в цілому під час лікування психічного здоров'я. Стани психічного здоров'я часто тісно пов'язані з життєвою ситуацією та обставинами людини. Розвиваючи самосвідомість, фахівці з психічного здоров'я можуть допомогти людям краще зрозуміти першопричини їхніх симптомів і розробити ефективніші стратегії подолання. Крім того, розуміння взаємозв'язку між самосвідомістю, депресією та тривогою може допомогти розробити нові

методи лікування та втручання, які використовують більш цілісний підхід до охорони психічного здоров'я [47, с. 594].

Самосвідомість означає здатність розпізнавати та розуміти власні думки, емоції та поведінку. Він складається з кількох компонентів, включаючи емоційне усвідомлення, саморефлексію та інтроспекцію. Самосвідомість відіграє вирішальну роль у психічному здоров'ї, оскільки дозволяє людям ідентифікувати та регулювати свої емоційні реакції на різні ситуації. Підвищуючи самосвідомість, люди можуть отримати краще розуміння власного психічного здоров'я та розробити стратегії керування симптомами депресії та тривоги.

Одна з ключових переваг самосвідомості в управлінні депресією та тривогою полягає в тому, що вона дозволяє людям визначати тригери та попереджувальні ознаки негативних емоцій. Визнаючи ці тригери, люди можуть вживати проактивних заходів для вирішення свого емоційного стану до того, як він переросте в повномасштабний епізод депресії чи тривоги. Крім того, самосвідомість може допомогти людям визначити негативні моделі мислення та переконання, які сприяють почуттю депресії та тривоги. За допомогою саморефлексії та самоаналізу люди можуть кинути виклик цим негативним переконанням і замінити їх більш позитивними та реалістичними [43, с. 202].

Крім того, самосвідомість може допомогти людям виробити стійкість і ефективніше справлятися зі стресом. Розуміючи власні емоційні реакції на стрес, люди можуть розвинути здорові механізми подолання, які сприяють емоційній регуляції та знижують ризик розвитку депресії та тривоги. Самосвідомість також дозволяє людям визначити власні сильні та слабкі сторони, що може допомогти їм встановити реалістичні цілі та керувати очікуваннями. Розвиваючи більше почуття самосвідомості, люди можуть покращити своє загальне психічне здоров'я та благополуччя, зменшуючи ризик розвитку симптомів депресії та тривоги.

Таблиця 1.4

Зв'язок між самосвідомістю, симптомами депресії та тривожності

Показник	Зв'язок з самосвідомістю	Зв'язок із симптомами депресії	Зв'язок із симптомами тривожності
Самосвідомість	Внутрішнє усвідомлення свого "я".	Негативна самооцінка: Недостатність, неприйняття власного "я".	Перебільшена самокритика: Висока самосвідомість може викликати перебільшену самокритику.
	Розуміння власних почуттів, думок та цінностей.	Втрата цікавості та енергії: Зменшена мотивація внаслідок негативної самосвідомості.	Страх перед відкиданням: Низька самооцінка може призводити до страху відкидання та відхилення.
		Соціальна ізоляція: Відчуття відстані через низьку самооцінку може призвести до відсутності бажання спілкування та взаємодії.	Неспокій та переймання: Занадто висока самосвідомість може викликати неспокій та переймання щодо власних дій та взаємодій.
			Реакція на стрес: Симптоми депресії та тривожності можуть взаємодіяти під час стресових ситуацій.
			Спільні фактори ризику: Деякі чинники можуть сприяти як депресії, так і тривожності одночасно.

Ця таблиця надає зручний огляд зв'язку між самосвідомістю, симптомами депресії та тривожності, дозволяючи легко визначити взаємодії та вплив кожного показника на психічне здоров'я.

Депресія є поширеним розладом психічного здоров'я, яким страждають мільйони людей у всьому світі. Зазвичай його діагностують на основі набору критеріїв, викладених у Діагностичному та статистичному посібнику з психічних розладів (DSM-5). Деякі з найпоширеніших симптомів депресії включають:

- постійне почуття смутку, безнадійності або порожнечі;
- втрата інтересу або задоволення від занять, якими раніше насолоджувалися;
- зміни апетиту та ваги;
- труднощі зі сном або надмірна кількість сну;
- втома або втрата енергії;
- почуття нікчемності або провини;
- труднощі з концентрацією або прийняттям рішень;
- періодичні думки про смерть або самогубство [38, с. 193].

Дослідження показали, що самосвідомість може відігравати значну роль у розвитку та лікуванні симптомів депресії. Люди, які є більш усвідомленими, можуть краще розпізнавати та визнавати свої почуття смутку, безнадії та інші симптоми депресії. Це усвідомлення може призвести до раннього втручання та лікування, а також до більшого відчуття контролю над своїм психічним здоров'ям. Крім того, самосвідомість може допомогти людям визначити потенційні тригери або стресори, які можуть сприяти їх депресії, дозволяючи їм вживати проактивних заходів для управління цими факторами.

Хоча самосвідомість може бути потужним інструментом у боротьбі з депресією, важливо зазначити, що вона не може замінити професійне лікування. Депресія є складним і часто хронічним станом, який вимагає комплексного підходу до лікування, включаючи медикаменти, терапію та зміну способу життя. Однак, розвиваючи самосвідомість і краще розуміння свого психічного здоров'я,

люди можуть взяти активну роль у власному догляді та потенційно покращити свої загальні результати. Крім того, звернення за підтримкою до спеціалістів із психічного здоров'я та близьких людей може надати цінні ресурси та поради щодо лікування симптомів депресії [30, с. 192].

Тривога – це поширений розлад психічного здоров'я, що характеризується надмірним страхом, занепокоєнням і побоюванням. Це може значно вплинути на повсякденне життя людини та призвести до різноманітних фізичних та емоційних симптомів. Діагноз тривоги зазвичай ставиться на основі ретельної оцінки індивідуальних симптомів, історії хвороби та будь-яких основних захворювань. Діагностичний і статистичний посібник із психічних розладів (DSM-5) описує конкретні критерії для діагностики тривожних розладів, включаючи генералізований тривожний розлад, панічний розлад і соціальний тривожний розлад. Ці розлади часто супроводжуються депресією; дослідження повідомляють, що 45% людей з одним психічним захворюванням також відчують інше.

Загальні симптоми тривоги включають:

- надмірне занепокоєння або страх;
- неспокій або відчуття нервозності;
- дратівливість;
- м'язова напруга;
- труднощі з концентрацією;
- порушення сну;
- панічні атаки [24, с. 82].

Ці симптоми можуть відрізнятися за тяжкістю та тривалістю та можуть перешкоджати здатності людини виконувати повсякденну діяльність і підтримувати стосунки. На тяжкість симптомів тривоги також може впливати рівень самосвідомості людини. Дослідження показали, що люди з вищим рівнем самосвідомості можуть краще розпізнавати симптоми тривоги та керувати ними.

Зв'язок між самосвідомістю та симптомами тривоги підкреслює важливість практики усвідомленості в управлінні тривогою. Уважність передбачає привернення уваги до поточного моменту, сприяння відчуттю спокою, ясності та зосередженості. Розвиваючи більшу самосвідомість, люди можуть навчитися розпізнавати свої симптоми тривоги та реагувати на них більш ефективним і адаптивним способом. Це може включати використання технік релаксації, заняття фізичною активністю, пошук підтримки від близьких і пошук професійного лікування психічного здоров'я, коли це необхідно. Загалом, покращення самосвідомості може бути потужним інструментом у боротьбі із симптомами тривоги та зміцненні загального психічного здоров'я та благополуччя [27, с. 23].

Самосвідомість відіграє важливу роль у розвитку та лікуванні симптомів депресії та тривоги. Усвідомлюючи свої думки, емоції та поведінку, люди можуть краще розуміти своє психічне здоров'я та керувати ним. Дослідження показали, що люди з вищим рівнем самосвідомості відчувають менше симптомів депресії та тривоги. Це пояснюється тим, що самосвідомість дозволяє людям виявляти негативні моделі мислення та поведінки, дозволяючи їм вживати заходів для їх вирішення та зміни. Розвиваючи самосвідомість, люди можуть розвинути більше почуття контролю над своїм психічним здоров'ям, що веде до покращення самопочуття.

І навпаки, симптоми депресії та тривоги також можуть впливати на самосвідомість людини. Ці стани психічного здоров'я можуть змусити людей стати надмірно самокритичними, що призводить до негативного самооцінки та спотвореного сприйняття реальності. Це може ускладнити людям точне визначення своїх думок, емоцій і поведінки, що заважає їм ефективно керувати своїм психічним здоров'ям. Важливо усвідомлювати вплив депресії та тривоги на самосвідомість і вживати заходів для усунення цих умов для покращення загального психічного здоров'я.

Звернення до самосвідомості є вирішальним у лікуванні депресії та тривоги. Допмагаючи людям стати більш самосвідомими, терапевти можуть допомогти їм

у виявленні та вирішенні негативних моделей мислення та поведінки, які впливають на стан їх психічного здоров'я. Крім того, розвиток самосвідомості може допомогти людям визначити тригери для своїх симптомів, дозволяючи їм вживати активних заходів для управління своїм психічним здоров'ям. Звертаючи увагу на самосвідомість під час лікування, люди можуть розвинути більше почуття контролю над своїм психічним здоров'ям, що призводить до покращення самопочуття та кращої якості життя [34, с. 386].

Однією з ефективних технік для підвищення самосвідомості є медитація усвідомленості. Ця практика передбачає зосередження уваги на теперішньому моменті без осуду чи відволікання. За допомогою усвідомленого дихання та інших технік медитація усвідомленості може допомогти людям розвинути більше почуття самосвідомості, що веде до покращеного регулювання негативних емоцій і підвищення емпатії. Регулярно практикуючи медитацію усвідомленості, люди можуть краще налаштуватися на свої думки, почуття та тілесні відчуття, що веде до глибшого розуміння себе та своїх емоцій.

Ведення щоденника – ще одна ефективна техніка для підвищення самосвідомості. Регулярно записуючи свої думки та почуття, люди можуть отримати уявлення про свої емоції, моделі поведінки та тригери негативних думок. Ведення щоденника також може допомогти людям визначити моделі негативного саморозмови та розвинути більш позитивний і співчутливий внутрішній діалог. Крім того, ведення журналу може служити інструментом для роздумів і самозростання, дозволяючи людям відстежувати свій прогрес з часом і визначати сфери, які потрібно вдосконалити [41, с. 808].

Терапія є цінним ресурсом для людей, які прагнуть покращити свою самосвідомість і покращити симптоми депресії та тривоги. За допомогою терапії люди можуть працювати з кваліфікованим професіоналом, щоб досліджувати свої думки, почуття та поведінку в безпечному та сприятливому середовищі. Терапевти можуть надати інструменти та стратегії для управління симптомами депресії та тривоги, а також допомогти людям визначити та кинути виклик

негативним моделям мислення та переконанням. Крім того, терапія може надати людям простір для дослідження своїх стосунків і моделей поведінки, що призводить до підвищення самосвідомості та покращення емоційної регуляції.

Зв'язок між самосвідомістю, симптомами депресії та тривогою складний і багатогранний. Депресія та тривога часто можуть виникати одночасно, причому до 45% людей відчувають обидва стани. Симптоми депресії можуть включати постійний сумний або тривожний настрій, почуття безнадії та відчуття моральної безсилля або порожнечі. Подібним чином тривога може проявлятися у вигляді надмірного занепокоєння, страху та фізичних симптомів, таких як пітливість і серцебиття. Було показано, що самосвідомість, або здатність розпізнавати та розуміти власні думки, емоції та поведінку, відіграє значну роль у розвитку та лікуванні цих станів. Підвищуючи самосвідомість, люди можуть бути краще підготовлені для визначення та усунення основних причин своїх симптомів, що призводить до покращення результатів психічного здоров'я [44, с. 394].

Неможливо переоцінити важливість самосвідомості в лікуванні психічного здоров'я. Збільшуючи самосвідомість, люди можуть отримати краще розуміння власних думок і емоцій, а також взаємозв'язок між цим внутрішнім досвідом і зовнішніми факторами, такими як стресори та соціальна підтримка. Така підвищена обізнаність може призвести до більш ефективних стратегій подолання, включаючи когнітивні та поведінкові втручання, які можуть допомогти впоратися з симптомами депресії та тривоги. Крім того, самосвідомість може сприяти розвитку міцнішого терапевтичного альянсу між пацієнтами та фахівцями з психічного здоров'я, що призводить до більш ефективних та персоналізованих планів лікування.

Майбутні напрямки досліджень у цій галузі включають глибше вивчення механізмів, що лежать в основі взаємозв'язку між самосвідомістю, депресією та тривогою. Подальше дослідження ролі самосвідомості у розвитку та підтримці цих станів може призвести до розробки більш цілеспрямованих та ефективних підходів до лікування. Крім того, необхідні дослідження, щоб краще зрозуміти

вплив індивідуальних відмінностей, таких як вік, стать і культурне походження, на взаємозв'язок між самосвідомістю, депресією та тривогою. Продовжуючи досліджувати цей складний зв'язок, фахівці з психічного здоров'я можуть краще підтримувати людей, які борються з цими захворюваннями, зрештою покращуючи якість їхнього життя.

Висновок до першого розділу

Теоретична база є вирішальною для проведення досліджень впливу самосвідомості на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб (ВПО). Теоретична основа забезпечує основу для розуміння концепцій і змінних, залучених до дослідження. У цьому випадку самосвідомість означає здатність ВПО розпізнавати та розуміти свої емоції, думки та поведінку. Психічне здоров'я, з іншого боку, охоплює низку показників психологічного та емоційного благополуччя. Теоретична база для вивчення самосвідомості та психічного здоров'я включає різні психологічні теорії, такі як теорія самовизначення, когнітивно-поведінкова теорія та позитивна психологія, серед інших. Ці теорії створюють основу для розуміння взаємозв'язку між самосвідомістю та психічним здоров'ям серед ВПО.

Методологічні підходи є важливими для проведення досліджень ВПО та психічного здоров'я. Методологічний підхід передбачає вибір відповідних методів дослідження, прийомів збору даних та процедур аналізу даних. У разі вивчення впливу самосвідомості на психічне здоров'я ВПО можуть бути використані різні методи дослідження, зокрема якісні та кількісні. Методи збору даних можуть включати інтерв'ю, опитування та спостереження, тоді як процедури аналізу даних можуть включати статистичний аналіз, тематичний аналіз та аналіз контенту тощо. Крім того, під час проведення досліджень щодо ВПО та психічного здоров'я необхідно враховувати етичні міркування.

Вивчення самосвідомості та психічного здоров'я ВПО є важливим через унікальні проблеми, з якими стикаються ВПО. ВПО — це особи, які були змушені

покинути свої домівки через конфлікт, переслідування або стихійні лиха. Досвід переміщення може мати значний вплив на психічне здоров'я ВПО. Дослідження показали, що ВПО мають вищий ризик розвитку проблем психічного здоров'я, таких як депресія, тривога та посттравматичний стресовий розлад. Тому розуміння ролі самосвідомості у зміцненні психічного здоров'я серед ВПО має вирішальне значення для розробки ефективних заходів і систем підтримки. Вивчаючи теоретичні та методологічні основи дослідження самосвідомості та психічного здоров'я ВПО, дослідники можуть краще зрозуміти складний зв'язок між цими змінними та розробити науково обґрунтовані втручання для покращення психічного здоров'я ВПО.

РОЗДІЛ 2. ОРГАНІЗАЦІЯ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

2.1. Характеристика вибірки

Російсько-українська війна, яка переросла в повномасштабний конфлікт у лютому 2022 року, суттєво вплинула на Україну та її жителів. Однією з найгостріших проблем, пов'язаних із конфліктом, є переміщення мільйонів людей у межах кордонів України. Внутрішньо переміщені особи (ВПО) – це особи, які були змушені залишити свої домівки через конфлікт, переслідування чи з інших причин, але залишаються в межах кордонів своєї країни. Розуміння характеристик ВПО має вирішальне значення для розробки ефективної політики та програм для їх підтримки та вирішення проблем, з якими вони стикаються.

Вплив російсько-української війни на ВПО є значним, багато з них стикаються з низкою проблем, пов'язаних з переміщенням, включаючи житло, працевлаштування та доступ до основних послуг. Конфлікт також призвів до складної гуманітарної кризи, коли ВПО зіткнулися з низкою проблем фізичного та психічного здоров'я, включаючи травми, стрес і тривогу. Згідно з останніми статистичними даними, станом на серпень 2023 року понад 2 мільйони людей були внутрішньо переміщеними особами внаслідок конфлікту. Більшість із них – зі східних регіонів України, де бойові дії були найбільш інтенсивними [51, с. 265].

Розуміння характеристик ВПО має важливе значення для розробки ефективної політики та програм для їх підтримки. Однією з ключових характеристик ВПО є їхній правовий статус, який визначається українським законодавством. Крім того, ВПО можуть мати унікальні потреби, пов'язані з їх переміщенням, такі як доступ до тимчасового житла, освіти та охорони здоров'я. Також важливо враховувати різноманітність населення ВПО, включаючи відмінності у віці, статі та соціально-економічному статусі. Наприклад, останні дослідження показали, що жінки та діти особливо вразливі до наслідків переміщення, включаючи підвищений ризик насильства та жорстокого поводження. Розуміючи

ці характеристики, політики та організації з надання допомоги можуть розробити цільові заходи для підтримки ВПО та вирішення проблем, з якими вони стикаються.

Характеристика внутрішньо-переміщених осіб в Україні:

1. Причини переміщення:

- Військові дії: Російсько-українська війна викликала значний потік внутрішньо переміщених осіб через бойові дії та загрозу безпеці.

- Біль за межами контрольованих територій: Багато осіб втекли з контрольованих силами агресора територій, шукаючи безпеку та захист в урядово контрольованих областях.

2. Соціально-економічна ситуація:

- Економічні труднощі: Внутрішні переселенці часто стикаються з труднощами з працевлаштуванням та економічною нестабільністю.

- Житлові умови: Недостатність житла та інфраструктури може бути проблемою для внутрішньо переміщених осіб.

3. Соціально-психологічний стан:

- Травми та стрес: Багато внутрішніх переселенців можуть мати посттравматичний стресовий розлад внаслідок війни та втрат.

- Сприйняття в суспільстві: Деякі внутрішньо переміщені особи можуть стикатися зі стігматизацією та викликами щодо їхнього статусу.

4. Підтримка та ініціативи:

- Гуманітарна допомога: Організації та урядові ініціативи надають допомогу внутрішньо переміщеним особам у вигляді харчування, медичної допомоги та інших послуг.

- Соціальні програми: Програми реінтеграції та підтримки спрямовані на полегшення адаптації внутрішніх переселенців [60, с. 573].

Віковий розподіл внутрішньо переміщених осіб (ВПО) в Україні є вагомим чинником у розумінні викликів, з якими стикається ця група населення. За оцінками МОМ, станом на 23 листопада 2023 року кількість ВПО в Україні

становить 5,4 мільйона, причому офіційно зареєстрованих дещо менше – 4,9 мільйона. Віковий розподіл ВПО в Україні спотворений у бік старшого населення, причому особи віком 60 років і старші становлять 30% від загальної кількості ВПО. Другою за величиною віковою групою є особи у віці 18-59 років, які становлять 45% ВПО. Діти до 18 років складають решту 25% ВПО. Цей віковий розподіл підкреслює унікальні проблеми, з якими стикаються різні вікові групи ВПО, причому літні люди та діти потребують особливої уваги та догляду.

Ще однією важливою характеристикою ВПО в Україні є гендерний розподіл. За даними УВКБ ООН, жінки складають більшість ВПО в Україні, на них припадає 53% від загальної кількості ВПО. Цей гендерний дисбаланс можна пояснити унікальними проблемами, з якими стикаються жінки, і особливою вразливістю, з якою вони стикаються під час переміщення. Жінки можуть мати обмежений доступ до медичної допомоги, освіти та можливостей працевлаштування, а також можуть піддаватися більшому ризику гендерного насильства та експлуатації. Чоловіки, з іншого боку, можуть зіткнутися з різними проблемами, включаючи труднощі в пошуку роботи та забезпеченні своїх сімей під час переміщення [66, с. 742].

Жінки та діти стикаються з унікальними проблемами під час переміщення, включаючи обмежений доступ до охорони здоров'я, освіти та можливостей працевлаштування, а також підвищений ризик насильства та експлуатації за ознакою статі. За даними УВКБ ООН, діти становлять 25% від загальної кількості ВПО в Україні, і багато з них зазнають перерв у навчанні та соціальної підтримки. Жінки, особливо самотні або глави домогосподарств, також можуть зіткнутися з проблемами доступу до житла, медичної допомоги та інших основних послуг. Вирішення цих унікальних проблем вимагає цілеспрямованих втручань, які враховують особливі потреби та вразливість жінок і дітей під час переміщення.

Російсько-українська війна, що почалася у 2022 році, призвела до значної кількості внутрішньо переміщених осіб (ВПО) в Україні. Переміщення не було рівномірно розподілене по країні, з регіональними відмінностями в моделях

переміщення. Більшість переселенців зі східних областей Донецької та Луганської областей, де конфлікт є найгострішим. Станом на 2022 рік на ці регіони припадало приблизно 80% усіх ВПО в Україні. Однак значна кількість ВПО також є в інших регіонах, таких як Київ, Харків та Дніпропетровськ.

На моделі поселення ВПО в Україні впливає кілька факторів. Ці фактори включають доступ до житла, можливості працевлаштування та соціальні мережі. ВПО часто шукають місця, де вони мають родину чи друзів, а також місця, де вони можуть знайти роботу та доступне житло. Однак ці моделі розселення також можуть посилити регіональні відмінності у переміщенні, оскільки території з меншими ресурсами та можливостями працевлаштування можуть бути менш привабливими для ВПО. Станом на 2022 рік уряд України надав допомогу з житлом понад 2,3 мільйонам ВПО, але розподіл цих ресурсів не завжди був справедливим. Уряд також зіткнувся з проблемами в наданні належних послуг ВПО, особливо в районах з високою концентрацією переміщених осіб [72, с. 755].

Стан освіти та працевлаштування внутрішньо переміщених осіб (ВПО) в Україні викликає серйозне занепокоєння. Багато ВПО зазнали перерв у навчанні та працевлаштуванні через конфлікт. За даними дослідження, проведеного Міжнародною організацією з міграції (МОМ), приблизно 40% ВПО в Україні мають середню або нижчу освіту. Крім того, це ж дослідження показало, що близько 60% ВПО є безробітними або неповною зайнятістю, причому багато з них покладаються на неформальну та нестабільну роботу. Ці виклики можуть мати довгостроковий вплив на економічну стабільність та соціальну інтеграцію ВПО, підкреслюючи потребу в адресній підтримці.

Економічні виклики є ще однією важливою проблемою, з якою стикаються ВПО в Україні. Переміщення часто призводить до втрати майна, активів і доходів, змушуючи ВПО з усіх сил зводити кінці з кінцями. За даними уряду України, у 2022 році допомогу з житлом отримали понад 2,3 мільйона переселенців, із держбюджету виділено понад 52,8 мільярда гривень. Однак багато ВПО продовжують стикатися з фінансовою незахищеністю та обмеженим доступом до

предметів першої необхідності, таких як їжа та житло. Відсутність економічних можливостей і фінансової підтримки може погіршити і без того важкі умови, з якими стикаються ВПО, ускладнюючи відновлення їхнього життя [75, с. 531].

Доступ до медичних та соціальних послуг є ще однією критичною проблемою для ВПО в Україні. Переміщення може призвести до втрати доступу до основних медичних послуг, включаючи ліки, лікування та спеціалізований догляд. ВПО також можуть зіткнутися з проблемами доступу до соціальних послуг, таких як освіта, правова допомога та програми соціального захисту. Український уряд вжив різноманітних заходів для вирішення цих проблем, включаючи перевірку статусу ВПО та виконання середньострокових рішень щодо внутрішнього переміщення. Проте все ще існує потреба в посиленні підтримки для забезпечення доступу ВПО до необхідних медичних та соціальних послуг. Підсумовуючи, соціально-економічні виклики, з якими стикаються ВПО в Україні, є складними та багатограними. Освіта та працевлаштування, економічна стабільність і доступ до охорони здоров'я та соціальних послуг – це важливі проблеми, які потребують цілеспрямованої підтримки та втручання. Вирішуючи ці виклики, Україна може краще підтримувати добробут, стабільність та інтеграцію ВПО, сприяючи створенню більш стійкого та справедливого суспільства [71, с. 616].

Внутрішньо переміщені особи (ВПО) в Україні стикаються з численними проблемами фізичного та психічного здоров'я внаслідок свого переміщення. Переміщення може призвести до підвищеного стресу, тривоги та депресії, а також до проблем із фізичним здоров'ям, таких як недоїдання та відсутність доступу до медичної допомоги. Російсько-українська війна, що триває, спричинила значний збій у системі охорони здоров'я в Україні, посиливши ці проблеми. ВПО також можуть зіткнутися з підвищеним ризиком зараження інфекційними захворюваннями через перенаселення та погані умови життя. Ці проблеми з фізичним і психічним здоров'ям можуть мати тривалий вплив на добробут ВПО,

підкреслюючи потребу в ефективних послугах охорони здоров'я та психічного здоров'я.

Доступ до медичної допомоги та психіатричного обслуговування є критичною проблемою для ВПО в Україні. Конфлікт, що триває, порушив систему охорони здоров'я, багато закладів було пошкоджено або зруйновано. ВПО також можуть зіткнутися з перешкодами в доступі до медичних послуг через їх переміщення, включаючи відсутність документів і мовні бар'єри. Також часто не вистачає служб охорони психічного здоров'я з обмеженими ресурсами та підготовленими фахівцями для надання підтримки. Забезпечення доступу до цих послуг має вирішальне значення для благополуччя ВПО та вимагає скоординованих зусиль як урядових, так і неурядових організацій [63, с. 285].

Неможливо переоцінити вплив переміщення на добробут ВПО. Переміщення може призвести до соціальної ізоляції, втрати спільноти та мережі підтримки та економічних труднощів. ВПО також можуть стикатися з дискримінацією та стигмою, що ще більше посилює проблеми, з якими вони стикаються. Втрата стабільного дому та спільноти може мати тривалий вплив на психічне здоров'я та благополуччя, підкреслюючи потребу в ефективній підтримці та ресурсах для ВПО. Вирішення цих проблем вимагає комплексного підходу, який враховує соціальні, економічні та психологічні наслідки переміщення. Станом на грудень 2023 року в Україні було зареєстровано понад 3,5 мільйона ВПО, що підкреслює нагальну потребу в ефективній підтримці та ресурсах для цієї вразливої верстви населення [68].

Законодавчу базу для внутрішньо переміщених осіб (ВПО) в Україні окреслює Закон України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб», який було прийнято у 2014 році. Цей закон визначає правовий статус ВПО та встановлює їхні права та обов'язки. Він також визначає обов'язки уряду та місцевих органів влади щодо надання допомоги та захисту ВПО. Закон створює правову основу для розробки та впровадження політики та програм, спрямованих на задоволення потреб ВПО.

Незважаючи на законодавчу базу, ВПО в Україні стикаються зі значними проблемами в отриманні правової документації та захисту. Це пов'язано з низкою факторів, включаючи бюрократичні перешкоди, брак інформації та обмежені ресурси. Багатьом ВПО важко отримати документи, необхідні для доступу до соціальних послуг і пільг, таких як медичне обслуговування, освіта та житло. Відсутність документів також може ускладнити реалізацію прав ВПО та доступ до правосуддя.

Доступ до правосуддя та правових послуг є ще однією сферою, де ВПО в Україні стикаються з проблемами. Конфлікт в Україні порушив правову систему, що призвело до відсутності доступу до правосуддя для багатьох людей, у тому числі для ВПО. Існують також значні прогалини в службах правової допомоги, особливо в сільській місцевості. Ці проблеми можуть перешкодити ВПО отримати доступ до засобів правового захисту, необхідних для захисту своїх прав і вирішення спорів. Проте нещодавні події, такі як запровадження онлайн-послуг для ВПО Міністерством цифровізації та Стратегія розвитку правової допомоги в Україні, яка містить положення для ВПО, є позитивними кроками на шляху вирішення цих проблем. проблеми та покращення доступу до правосуддя для ВПО в Україні [55, с. 488].

Освіта є однією з багатьох проблем, з якими стикаються внутрішньо переміщені особи (ВПО) в Україні, особливо діти. Конфлікт, що триває, порушив систему освіти, школи та університети були пошкоджені або зруйновані, а багато вчителів і студентів були змушені покинути свої домівки. Діти ВПО стикаються з додатковими проблемами в доступі до освіти, включаючи мовні бар'єри, відсутність документів і дискримінацію. Багато дітей ВПО не можуть регулярно відвідувати школу, а деякі можуть взагалі кинути школу. Відсутність освіти може мати довгострокові наслідки для дітей, включаючи обмежені можливості працевлаштування та зниження соціальної мобільності.

Ще однією важливою проблемою, з якою стикаються ВПО в Україні, є захист дітей. Діти є особливо вразливими у ситуаціях переміщення, багато з них

знаходяться під загрозою експлуатації, жорстокого поводження та зневаги. Конфлікт призвів до збільшення дитячої праці, торгівлі людьми та сексуальної експлуатації, причому особливо вразливими є діти ВПО. Діти також можуть відчувати психологічний стрес через травму переміщення, втрату членів сім'ї та зазнання насильства. Відсутність належних служб захисту дітей посилює цю вразливість, залишаючи багатьох дітей у групі ризику [49].

Зусилля щодо задоволення потреб ВПО в освіті та захисту дітей в Україні тривають з початку конфлікту. Український уряд за підтримки міжнародних організацій реалізував різноманітні програми для покращення доступу до освіти та послуг із захисту дітей. Наприклад, Міністерство освіти і науки розробило стратегію забезпечення доступу дітей ВПО до освіти, зокрема забезпечення підручниками, шкільним приладдям та транспортом. Уряд також створив центри захисту дітей для надання підтримки та послуг уразливим дітям. Однак потрібно зробити більше, щоб забезпечити всім дітям ВПО доступ до освіти та належних послуг із захисту дітей. Міжнародна спільнота повинна продовжувати підтримувати український уряд у його зусиллях із захисту прав і благополуччя дітей-ВПО.

Внутрішньо переміщені особи (ВПО) в Україні стикаються зі значними проблемами у вигляді соціальної ізоляції та дискримінації[8]. Незважаючи на зусилля щодо надання житла та інших форм підтримки, багато ВПО продовжують боротися з почуттям відчуженості та маргіналізації. Дискримінація за етнічною ознакою, мовою та іншими факторами також є загальною проблемою, що посилює труднощі, з якими стикаються ВПО. Ця соціальна ізоляція може мати глибокий вплив на психічне здоров'я та благополуччя, ще більше сприяючи вирішенню проблем відновлення та інтеграції [39, с. 486].

Зусилля щодо сприяння соціальній та культурній інтеграції ВПО в Україні тривають з початку російсько-української війни. Закон України «Про соціальні послуги» визначає вразливі верстви населення, у тому числі ВПО, та окреслює заходи щодо підтримки їх інтеграції. Уряд також створив систему обліку та

відстеження ВПО, у якій відповідні військові адміністрації або особи, відповідальні за розміщення ВПО, вносять інформацію про їхню соціальну адаптацію. Було реалізовано різноманітні програми та ініціативи для створення умов для успішної інтеграції, включаючи мовну та культурну підготовку, професійну підготовку та освітні можливості. Стратегія інтеграції ВПО та імплементації середньострокових рішень щодо внутрішнього переміщення до 2024 року окреслює конкретні цілі та заходи для сприяння інтеграції та вирішення проблем, з якими стикаються ВПО.

Соціальна та культурна інтеграція ВПО має вирішальне значення для довгострокової стабільності та відновлення України. Масове переміщення, викликане російсько-українською війною, мало значний вплив на соціальну та економічну структуру країни. Сприяючи інтеграції та вирішуючи проблеми, з якими стикаються ВПО, Україна може працювати над створенням більш інклюзивного та стійкого суспільства. Зусилля уряду щодо надання житлової допомоги та інших форм підтримки були значними: лише у 2022 році понад 2,3 мільйона ВПО отримали житлову допомогу. Однак необхідно зробити більше, щоб вирішити основні проблеми дискримінації та соціальної ізоляції, які продовжують впливати на ВПО в Україні. Віддаючи пріоритет соціальній та культурній інтеграції ВПО, Україна може рухатися до більш справедливого та сталого майбутнього.

Російсько-українська війна 2022 року призвела до значної кількості внутрішньо переміщених осіб (ВПО) в Україні. Станом на 1 січня 2022 року з України вже виїхало понад 1,5 мільйона осіб, ще більша кількість переміщена після початку повномасштабних бойових дій. Правовий захист ВПО в Україні відрізняється від правового захисту вимушено переміщених осіб з України за кордон. Криза вимушеного переміщення, спричинена війною, підкреслює нагальну потребу вирішення потреб ВПО в Україні [32, с. 542].

Щоб задовольнити потреби ВПО та сприяти їхньому відновленню, українському уряду рекомендовано:

- Розробити комплексну національну стратегію інтеграції ВПО, зосередивши увагу на сприянні їх довгостроковій стабільності та добробуту.

- Розширення доступу ВПО до базових послуг, таких як охорона здоров'я, освіта та житло, для ВПО та забезпечення відсутності дискримінації щодо них у наданні цих послуг.

- Надавати правову та фінансову підтримку ВПО, включаючи допомогу в отриманні необхідних документів, доступ до правової допомоги та фінансову компенсацію за втрачене чи пошкоджене майно.

- Сприяти соціальній єдності та примиренню між ВПО та приймаючими громадами, сприяючи взаєморозумінню та повазі.

Вирішуючи потреби ВПО, український уряд може сприяти довгостроковій стабільності та розбудові миру в країні. Нездатність задовольнити ці потреби може призвести до загострення існуючої напруги та створення подальшої нестабільності та конфлікту.

Неможливо переоцінити важливість задоволення потреб ВПО для довгострокової стабільності та розбудови миру. Переміщення може призвести до ряду негативних фізичних, емоційних і соціальних наслідків, зокрема:

- Підвищений ризик проблем із психічним здоров'ям, таких як депресія та тривога;

- Обмежений доступ до основних послуг і ресурсів;

- Соціальне відторгнення та стигматизація;

- Втрата громадських і родинних зв'язків [21, с. 29].

Вирішуючи ці виклики та сприяючи добробуту ВПО, український уряд може зробити свій внесок у більш стабільне та мирне суспільство.

Криза вимушеного переміщення, спричинена російсько-українською війною 2022 року, є серйозним викликом для українського уряду, але також є можливістю продемонструвати свою відданість добробуту та правам усіх громадян.

2.2. Характеристика методик

Шкала проявів тривоги Тейлора.

Шкала тривоги Тейлора, також відома як Шкала явної тривожності Тейлора, є широко використовуваним інструментом для вимірювання тривожності. Шкала була розроблена Дж. Тейлором в 1953 році і призначена для оцінки рівня тривожності індивіда як особистісної якості. Спочатку шкала складалася зі 100 тверджень, але згодом шкала була скорочена до 50 тверджень. Твердження призначені для вимірювання різних проявів тривоги, включаючи тривогу, напругу та побоювання. Шкала оцінюється на основі відповідей індивіда на твердження та забезпечує числову оцінку, яка відображає серйозність його тривоги.

Щоб використати шкалу тривоги Тейлора, людині пропонують серію тверджень і просять оцінити, наскільки добре кожне твердження описує його почуття чи переживання. Твердження, як правило, представлені у форматі з кількома варіантами вибору, при цьому особа вибирає відповідь, яка найкраще відображає їхній поточний стан. Шкала може застосовуватися в різних умовах, включаючи клінічні умови та дослідження. Шкала також може бути доповнена шкалою щирості, щоб допомогти оцінити рівень чесності відповідей.

Інтерпретація результатів шкали тривожності Тейлора передбачає аналіз числового балу, отриманого людиною. Вищий бал за шкалою вказує на більшу схильність до тривожності, тоді як нижчий бал свідчить про нижчий рівень тривожності. Важливо зазначити, що шкала не є діагностичним інструментом і повинна використовуватися разом з іншими методами оцінки. Результати шкали можуть бути використані для інформування про плани лікування та втручання для осіб, які відчують тривогу, а також для відстеження змін у рівнях тривоги з часом.

Шкала депресії Бека.

Шкала депресії Бека є широко використовуваним психометричним тестом для вимірювання тяжкості депресії. Він складається з 21 запитання, які

відображають певні симптоми та негативні думки, пов'язані з депресією. Версія тесту для дорослих включає чотири категорії депресії: відсутність симптомів депресії (0-9), легка депресія (10-15), помірна депресія (16-19) і важка депресія (20-63). Виконання тесту займає лише 10 хвилин.

Шкала депресії Бека використовується для самодіагностики тяжкості депресії. Кожне запитання містить набір тверджень, на які людина відповідає, вказуючи на те, наскільки вони відповідають її поточному стану розуму. Наприклад, запитання 10 звучить так: «Я не більше неспокійний або схвилюваний, ніж зазвичай», з варіантами відповіді: «Я почуваюся більш тривожним і схвилюваним, ніж зазвичай» або «Я так відчуваю». Потім відповіді оцінюються, і загальна кількість балів коливається від 0 до 62.

Інтерпретація результатів за шкалою депресії Бека передбачає врахування загального балу та категорії, до якої він відноситься. Якщо людина набирає менше 9 балів, це свідчить про відсутність симптомів депресії. Оцінка від 10 до 13 знаходиться в межах норми, тоді як оцінка від 14 до 19 вказує на легку депресію. Оцінка від 20 до 28 вказує на помірну депресію, а оцінка 29 або вище вказує на важку депресію. Важливо відзначити, що результати шкали депресії Бека не повинні використовуватися як остаточний діагноз депресії, а радше як інструмент для визначення потенційних симптомів і рівнів тяжкості [17, с. 60-61].

Міссісіпська шкала ПТСР

Міссісіпська шкала ПТСР була розроблена для оцінки тяжкості посттравматичних стресових реакцій у ветеранів бойових дій. Метою шкали є надання стандартизованого та надійного вимірювання симптомів посттравматичного стресового розладу, що дозволяє точніше діагностувати та планувати лікування. Ця шкала спочатку була розроблена для військового використання, але також була розроблена цивільна версія. Міссісіпська шкала посттравматичних стресових розладів складається з 35 тверджень, які респондент оцінює за 5-бальною шкалою, причому вищі бали вказують на більш серйозні

симптоми посттравматичних стресових розладів. Показано, що шкала має хороші психометричні властивості та диференціально-діагностичні можливості.

Адміністрація та підрахунок балів за шкалою посттравматичних стресових розладів Міссісіпі є відносно простими. Респондента просять оцінити кожне твердження на основі того, наскільки сильно його турбував цей конкретний симптом протягом останнього місяця. Потім бали для кожного твердження додаються разом, щоб отримати загальний бал, причому вищі бали вказують на більш серйозні симптоми ПТСР. Шкала може застосовуватися в різних ситуаціях, включаючи клінічні, дослідницькі та самозвітні контексти. Незважаючи на те, що шкалою відносно легко керувати та оцінювати її, її мають використовувати лише кваліфіковані спеціалісти, які знайомі з діагностичними критеріями ПТСР.

Міссісіпська шкала ПТСР може бути цінним інструментом у клінічних умовах для оцінки тяжкості симптомів ПТСР і моніторингу прогресу лікування. Шкала може допомогти клініцистам визначити конкретні симптоми, на які необхідно звернути увагу при лікуванні, і відстежувати зміни в тяжкості симптомів з часом [11, с. 34]. Однак слід зазначити, що шкала не є заміною комплексної клінічної оцінки та повинна використовуватися разом з іншими діагностичними інструментами. Крім того, шкала має обмеження щодо використання, оскільки вона призначена лише для дорослих, чиї симптоми ПТСР відповідають критеріям DSM. Загалом шкала посттравматичних стресових розладів Міссісіпі може бути корисним інструментом для клініцистів і дослідників у оцінці та моніторингу симптомів посттравматичних стресових розладів, але її слід використовувати разом з іншими діагностичними засобами та кваліфікованими фахівцями.

Тест життєстійкості Мадді

Тест на життєву силу Мадді — це метод оцінки загальної життєвої сили людини, яка складається з трьох окремих компонентів: фізичного, розумового та емоційного. Фізична життєздатність означає фізичне здоров'я та благополуччя людини, включаючи рівень енергії, фізичну форму та здатність займатися

фізичною активністю. Цей компонент необхідний для підтримки загального здоров'я і профілактики хронічних захворювань. Тест на життєву силу Мадді допомагає визначити рівень фізичної життєвої сили шляхом оцінки таких факторів, як:

- якість сну;
- харчові звички;
- режими фізичних вправ;
- фізичні симптоми або стани.

Психічна життєздатність, інший компонент тесту життєздатності Мадді, відноситься до когнітивного та інтелектуального функціонування людини. Це включає їхню здатність критично мислити, вирішувати проблеми та навчатися новому. Психічна життєздатність необхідна для підтримки когнітивного здоров'я та запобігання віковому погіршенню когнітивних функцій. Тест на життєздатність Мадді оцінює розумову життєздатність шляхом оцінки таких факторів, як:

- пам'ять і концентрація;
- розумова спритність і гнучкість;
- творче мислення та здатність вирішувати проблеми;
- здатність адаптуватися до нових ситуацій.

Третім компонентом тесту на життєздатність Мадді є емоційна життєздатність, яка стосується емоційного благополуччя людини та здатності керувати своїми емоціями. Емоційна життєздатність необхідна для підтримки психічного здоров'я та запобігання таким станам, як депресія та тривога. Тест на життєздатність Мадді оцінює емоційну життєздатність шляхом оцінки таких факторів, як:

- емоційна стійкість і стійкість;
- вміння справлятися зі стресом і справлятися з труднощами;
- позитивний світогляд і ставлення;
- соціальна підтримка та стосунки [7,с.47-48].

Оцінюючи ці три компоненти життєздатності, Тест життєздатності Мадді дає комплексне уявлення про загальний стан здоров'я та благополуччя людини. Ця інформація може бути використана для визначення областей для вдосконалення та розробки стратегій для підвищення життєздатності та стійкості.

Висновок до другого розділу

В другому розділі ми описали методи дослідження і обґрунтування їх використання, вивчили особливості самосвідомості різних груп опитуваних.

На першому етапі дослідження підбирались методики дослідження, визначалась первинна емпірична база досліджуваних, збирався теоретичний матеріал.

На другому етапі збиралися дані від дослідження і отримані емпіричні дані піддавались аналізу. На їх основі було зроблено висновки і оформлення роботи.

РОЗДІЛ 3. АНАЛІЗ ТА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ДАНИХ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

3.1. Розробка інтервенцій по практиці самоусвідомлення ВПО

Внутрішньо переміщені особи (ВПО) – це особи, які були вимушено переміщені зі своїх домівок або місць постійного проживання через конфлікт, насильство чи стихійні лиха. ВПО стикаються з численними проблемами, зокрема втратою майна, засобів до існування та соціальних мереж, а також зазнанням травми та насильства. Ці виклики можуть мати значний вплив на психічне здоров'я та благополуччя ВПО, що призводить до низки психологічних проблем, включаючи тривогу, депресію та посттравматичний стресовий розлад (ПТСР). Розуміння психологічних потреб ВПО має вирішальне значення для розробки ефективних втручань, спрямованих на відновлення їхньої самооцінки та психологічної стійкості.

Самосвідомість є важливою складовою психологічного благополуччя, і вона може бути особливо корисною для ВПО. Самосвідомість означає здатність розпізнавати та розуміти свої думки, емоції та поведінку. Розвиваючи самосвідомість, ВПО можуть краще зрозуміти свої психологічні потреби, визначити свої сильні та слабкі сторони та розробити стратегії подолання проблем, з якими вони стикаються. Самосвідомість також може допомогти ВПО сформуванню позитивного ставлення до себе та інших, покращуючи їхні стосунки та мережі соціальної підтримки. Зрештою, самосвідомість може сприяти покращенню психічного здоров'я та добробуту ВПО.

Існує тісний зв'язок між самосвідомістю та стійкістю, що особливо важливо для ВПО. Стійкість означає здатність людини справлятися з труднощами та відновлюватися після травматичного досвіду. Розвиток самосвідомості може допомогти ВПО розвинути стійкість, покращивши розуміння власних емоцій, думок і поведінки, а також надавши їм інструменти, необхідні для керування стресом і впоратися з травмою. Сприяючи розвитку самосвідомості, втручання,

спрямовані на підтримку ВПО, можуть допомогти покращити їхню стійкість, сприяючи покращенню психічного здоров'я та більшій здатності адаптуватися до складних обставин.

Існує кілька існуючих заходів, спрямованих на сприяння самосвідомості внутрішньо переміщених осіб (ВПО). Ці втручання відрізняються за своїми підходами та техніками, але їх спільна мета – допомогти ВПО розвинути кращу самосвідомість і саморозуміння. Одним із таких втручань є зменшення стресу на основі уважності (MBSR), яке передбачає практику медитації усвідомленості, щоб розвивати більше усвідомлення своїх думок, емоцій і фізичних відчуттів [4]. Іншим видом втручання є когнітивно-поведінкова терапія (КПТ), яка спрямована на те, щоб допомогти людям визначити та змінити негативні моделі мислення та поведінки, які можуть перешкоджати їхньому самоусвідомленню та особистісному зростанню. Ці заходи показали багатообіцяючі результати у сприянні самосвідомості серед ВПО, але існує потреба в подальших дослідженнях, щоб визначити їхню ефективність у різних контекстах і групах населення.

Хоча існуючі втручання показали перспективу у сприянні самосвідомості серед ВПО, вони також мають свої обмеження. Наприклад, деякі заходи можуть не враховувати культурні особливості, що може призвести до опору або обмеженої ефективності серед певних груп населення. Крім того, деякі втручання можуть бути ресурсомісткими або вимагати спеціалізованої підготовки, що ускладнює їх реалізацію в умовах нестачі ресурсів або обмеженого персоналу. Важливо враховувати ці сильні сторони та обмеження при розробці та впровадженні втручань, спрямованих на сприяння самосвідомості серед ВПО, щоб переконатися, що вони є ефективними, сталими та культурно відповідними.

Культурна чутливість є ключовим компонентом інтервенцій, спрямованих на сприяння самосвідомості серед ВПО. Це передбачає розуміння та повагу до культурних норм, цінностей і переконань цільової групи населення, а також адаптацію втручань для задоволення їхніх конкретних потреб і вподобань.

Наприклад, втручання може знадобитися адаптувати до мовних бар'єрів, релігійних чи духовних практик або традиційного лікування. Завдяки підходу з урахуванням культурних особливостей втручання можуть бути більш ефективними у сприянні самосвідомості серед ВПО та можуть допомогти зміцнити довіру та взаєморозуміння між фахівцями та цільовою групою населення. Важливо віддавати пріоритет культурній чутливості при розробці та реалізації втручань, спрямованих на сприяння самосвідомості серед ВПО, щоб переконатися, що вони є шанобливими, актуальними та ефективними.

Розробка ефективних втручань щодо самосвідомості для ВПО має вирішальне значення для усунення прогалин у існуючих втручаннях. Щоб виявити ці прогалини, важливо провести ретельний аналіз існуючих втручань та їх ефективності. Цей огляд може допомогти визначити сфери, де потрібні покращення для кращого задоволення потреб ВПО. Виявлені прогалини потім можна використати для розробки нових втручань, які є більш ефективними для сприяння самосвідомості серед ВПО.

При розробці нових втручань важливо включати найкращі практики з суміжних галузей. Наприклад, соціально-емоційна освіта була визначена як ефективний інструмент для сприяння самосвідомості та емоційної регуляції серед людей. Впровадження таких практик може допомогти в розробці втручання, яке є більш ефективним у задоволенні унікальних потреб ВПО. Крім того, важливо залучати ВПО до розробки цих втручань, щоб переконатися, що вони відповідають культурі та відповідають їх досвіду.

Після розробки нових втручань вкрай важливо провести пілотне тестування та оцінити їх ефективність. Це можна зробити за допомогою невеликих досліджень, які оцінюють вплив інтервенцій на самосвідомість, емоційну регуляцію та загальне самопочуття ВПО. Результати цих досліджень потім можна використати для вдосконалення втручань і підвищення їх ефективності у сприянні самосвідомості серед ВПО. Крім того, оцінка втручань може допомогти у визначенні сфер, де потрібні подальші покращення для кращого задоволення

потреб ВПО. Підсумовуючи, розробка ефективних втручань щодо самосвідомості для ВПО є важливою для вирішення проблем, з якими стикається ця вразлива група. Шляхом виявлення прогалин в існуючих заходах, включення передового досвіду з суміжних сфер, а також пілотного тестування та оцінки нових заходів можна розробити заходи, які є більш ефективними для сприяння самосвідомості серед ВПО. Це може допомогти покращити загальний добробут ВПО та сприяти їх інтеграції в суспільство.

На самосвідомість внутрішньо переміщених осіб (ВПО) впливають різноманітні внутрішні чинники, такі як індивідуальна ідентичність та самосвідомість. Переміщення з дому та громади може спричинити відчуття відчуженості та дезорієнтації. Однак створення умов для відчуття ідентичності може сприяти збереженню самосвідомості, незалежно від змін зовнішніх умов. Цього можна досягти різними способами, наприклад наданням ВПО можливостей спілкуватися зі своєю культурою, мовою та традиціями. Крім того, надання доступу до освіти та підвищення кваліфікації може допомогти ВПО розвинути відчуття мети та спрямованості, що може ще більше підвищити їхню самосвідомість. Важливо визнати, що на самосвідомість впливають не лише зовнішні фактори, але й внутрішні фактори, такі як особисті переконання, цінності та ставлення. Отже, під час роботи над підвищенням самосвідомості ВПО вкрай важливо враховувати ці внутрішні фактори. Роблячи це, ВПО можуть бути краще готові долати виклики, пов'язані з переміщенням, і заново будувати своє життя з сильнішим почуттям ідентичності та мети.

Хоча внутрішні фактори відіграють вирішальну роль у розвитку самосвідомості, зовнішні фактори також відіграють значну роль у формуванні почуття ідентичності. Наприклад, міцність сім'ї та стиль виховання дитини можуть сприяти формуванню її «Я» як дошкільника. Так само візуалізація ресурсних станів за допомогою образів пам'яті може впливати на психічний стан індивіда та покращувати його самосвідомість. Крім того, проведено дослідження емоційно-чуттєвої сфери матерів дітей-інвалідів, що проливає світло на зовнішні

фактори, що впливають на розвиток особистості. Ці результати свідчать про те, що зовнішні чинники можуть мати значний вплив на практику самосвідомості внутрішньо переміщених осіб. Тому створення середовища, яке сприяє почуттю ідентичності, може мати вирішальне значення для підтримки самосвідомості, незалежно від змін зовнішніх умов.

Культурні та соціальні впливи, що оточують внутрішньо переміщених осіб (ВПО), можуть мати значний вплив на розвиток втручань для підвищення самосвідомості. Для дітей дошкільного віку міцність сім'ї, стиль виховання та інтереси є одними з факторів, що сприяють формуванню самосвідомості. Крім того, методи візуалізації, такі як образи в пам'яті, можуть мати глибокий вплив на психічний стан людини. Тому важливо враховувати культурне та соціальне походження ВПО при розробці втручань для підвищення самосвідомості. В одному дослідженні, наприклад, вивчали емоційну та сенсорну сфери матерів, які мають дітей-інвалідів.

Такі дослідження можуть дати розуміння конкретних проблем, з якими стикаються ВПО в різних культурних і соціальних контекстах. Розуміючи ці чинники, можна адаптувати втручання, щоб задовольнити унікальні потреби ВПО та сприяти їхньому самоусвідомленню у культурно та соціально прийнятний спосіб. Зрештою, це може допомогти ВПО краще зрозуміти себе та свій досвід, що може призвести до покращення психічного здоров'я та більшої стійкості перед лицем труднощів.

Нами було розроблено ретрітну програму для покращення психологічного стану ВПО, волонтерів ВПО та працівників першої ланки. Проект «Виїзdnі ретріти для ВПО, волонтерів та працівників першої ланки» мав на меті організацію семиденної виїздного заходу для 25 учасників з місця їхнього проживання до природньої локації, що сприяє емоційному розвантаженню та розробку програми інтервенцій, яка надасть ВПО та волонтерам ВПО можливість релаксації, психоедукації, надбання навичок саморегуляції та інших корисних

інструментів, фізичного відновлення, технікам медитації та дихання, психологічної підтримки та консультацій під час ретріту.

Одним із кроків поповнення стресу серед ВПО є волонтерська діяльність, яка передбачає допомогу іншим. Однак вигорання серед волонтерів, працівників громадських організацій та інших фахівців, які надають допомогу прифронтовим містам в Україні, є серйозною проблемою. Вони виснажені тривалими стресовими ситуаціями та надмірною відповідальністю перед людьми, які знаходяться у складних умовах. Забезпечення підтримки тим, хто надає допомогу, має вирішальне значення у розв'язанні гуманітарних проблем та сприяє створенню кращого суспільства, заснованого на гідності та допомозі.

Проект «Виїзді ретрити для ВПО, волонтерів та працівників першої ланки» є дуже актуальною та слугують засобом відновлення фізичного, морального та емоційного благополуччя тих людей, які, дбаючи про інших, часто забувають піклуватися про себе. Основною метою ретритів є підтримка ментального здоров'я та відновлення ресурсів для запобігання вигоранню, навчання учасників методам управління та подолання стресу, підвищення рівню самосвідомості. Цільова група проекту: ВПО, волонтери ВПО, які проживають та працюють у складних умовах, та можуть зазнавати стресу; фахівці з гуманітарної допомоги, представники громадських та благодійних організацій, працівники соціальних служб та місцевої влади, які працюють з людьми, надаючи їм соціальну, психологічну допомогу та стикаються із конфліктами та стресовими станами інших людей.

Завдання проекту ретритів для ВПО, волонтерів та працівників першої ланки включають у себе ознайомлення учасників з основними причинами стресу, розвиток навичок саморегуляції, навчання технік релаксації та позитивного мислення.

Тривалість програми складає 40 годин, розподілених на 7 днів (час занять складає 1,5, 2 та 3 години, в залежності від теми).

Форма роботи: групова, індивідуальна (по запиту учасників)

Методи психокорекційної роботи, що були використані нами в рамках ретритної програми, включають: групові дискусії, лекції, арт-терапію, техніки релаксації та медитації, йога та тілесно – орієнтовані вправи, психологічну трансформаційну гру Згарда, театральну імпровізацію.

Очікувані результати ретритної програми включають у себе зменшення рівня стресу серед ВПО, волонтерів ВПО та представників першої ланки, покращення загального самопочуття, фізичного та ментального здоров'я та збільшення внутрішнього ресурсу для надання ефективної та якісної допомоги. Реалізація проекту «Виїзні ретрити для ВПО, волонтерів та працівників першої ланки» може призвести до ряду позитивних змін серед учасників:

1. Покращення фізичного благополуччя: учасники ретритів навчаться технікам релаксації та фізичного відновлення, збільшать рівень енергії, стійкості та витривалості.

2. Покращення морального та емоційного благополуччя: учасники навчаться усвідомлювати особисті актори виникнення стресу, засвоюють техніки саморегуляції для підтримки психічного здоров'я, дізнаються про способи зменшення рівня стресу та підвищення загальної емоційної стійкості.

3. Підвищення рівня самосвідомості: учасники ознайомлюються із власними потребами та кордонами, працюватимуть над розвитком особистісної свідомості та визначення власних цінностей.

4. Подолання стресу та управління ним: учасники отримають навички ефективного управління стресом в робочому та особистому житті, збільшать рівень резилентності та гнучкості у реагуванні на стресові ситуації.

5. Підвищення ефективності роботи в умовах стресу: учасники познайомляться з методами позитивного мислення та управління ресурсами, з основами ненасильницької комунікації здійснюватимуть ефективну комунікацію на робочих місцях.

6. Зміцнення мережі підтримки: створено сприятливе середовище для обміну досвідом та взаємною підтримкою між учасниками, збільшення рівня емпатії та розуміння між представниками різних груп.

7. Вдосконалення навичок роботи зі стресованими особами: учасникам отримали інструменти для роботи зі стресованими та конфліктними ситуаціями.

Проект «Вийзні ретрити для ВПО, волонтерів та працівників першої ланки» сприятиме підвищенню якості життя та професійної діяльності учасників, забезпечуючи їм необхідні інструменти для ефективного управління стресом та збереження психічного здоров'я.

Основними інструментами проекту ретритів є:

1. Коло – знайомство (перше коло у перший день) сприяє утворенню початкових міжособистісних зв'язків та початку створення довірливої та безпечної атмосфери, яка розвивається протягом тижня під час наступних втручань і є практикою відкриття процесуального поля. Процес завершується практикою кола – підсумку (коло в останній день), що дозволяє оцінити зміни в стані учасників.

2. Гра в "Янгола" (постійна протягом ретриту): учасники в сліпу вибирають особу, про яку вони турбуватимуться протягом тижня, використовуючи будь-які доступні їм засоби. Ця гра дозволяє виявити та дослідити здатність отримувати та виявляти турботу.

3. Практика "сейф" передбачає, що учасники досліджують свої емоційні стани на початку ретриту, описують їх та виражають свої очікування. Мета цієї практики – сформулювати очікування від ретриту та надати можливість для рефлексії в останній день щодо зміни станів. Останнього дня "сейф" розкривається, і учасники аналізують, наскільки їм вдалося задовольнити свої очікування.

4. Знайомство учасників між собою – вправа "Хто я" передбачає, що учасники письмово відповідають на питання "хто я" у 10 пунктах, а потім в процесі броунівського руху зустрічаються один з одним для глибшого

знайомства. Ця вправа спрямована на формування зв'язків між учасниками, дозволяє їм ознайомитися з ідентифікаціями один одного та об'єднатися за спільними рисами.

5. Трансформаційна гра "ЗГАРДА" – практика моделювання бажаного власного майбутнього, визначення та усвідомлення власних стратегій реалізації бажань та намірів. Ця гра допомагає проаналізувати когнитивні упередження людини, які заважають чи допомагають у досягненні мети та допомагає віднайти оптимальні способи реалізації.

6. Активності, спрямовані на пошук внутрішнього та зовнішнього ресурсів передбачають роботу з метафоричними картками, арттерапію, які включають регрес у дитинство, практику "підтримувальних слів", ліпку образу ідентичності, малювання, колаж на тему "моє безпечне місце". Ці методи звертаються до підсвідомості учасників та використовуються для діагностики їхніх щоденних станів. Вони сприяють розв'язанню проблем міжособистісних відносин, травм, постановки цілей і планування, пошуку додаткового ресурсу та розкриттю творчого потенціалу.

7. Лекція – дискурс про ненасильницьке спілкування, виявлення потреб та пошук способів ненасильницької комунікації та розвиток емоційного інтелекту.

8. Тілесні практики дозволяють активувати увагу до тіла, досліджувати взаємодію з партнерами, вести невербальну комунікацію та співналаштовуватися. Ці практики містять елементи, такі як спини-опори, експерименти зі світлом і тінями, використання дзеркала, пересування простором у парах з закритими очима та інші.

3.2. Аналіз емпіричних даних щодо характеристик вибірки

3.2.1. Дослідження вибірки

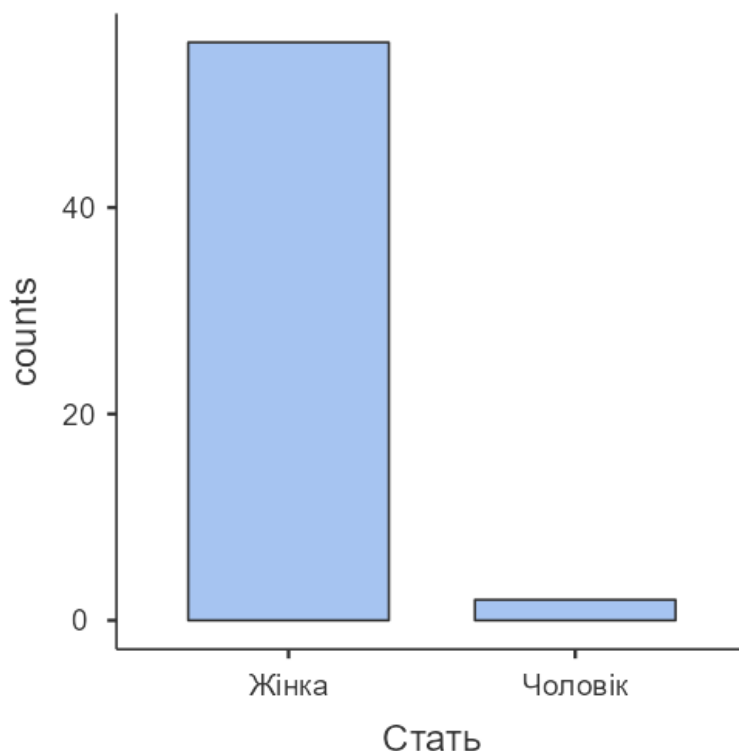

Рис. 3.1 Стать респондентів

В дослідженні взяли участь 56 жінок та 2 чоловіки.

У контексті даного наукового дослідження слід зазначити, що, незважаючи на існуючу різницю у розподілі вимірювальних величин між різними статями, цей аспект не є вирішальним для основних цілей та завдань дослідження. Оскільки об'єктом вивчення є показники, вимірювані як до, так і після проведеної інтервенції, а не зріз стану вибірки на поточний момент часу, деталізація розбіжностей у розподілі не є перспективною для вирішення поставлених завдань дослідження.

Спростивши, фокус дослідження спрямований на вивчення змін у вимірюваних параметрах в результаті втручання та порівняння їх із вихідними значеннями. Такий підхід дозволяє враховувати динаміку змін показників, що є ключовим аспектом оцінки ефективності інтервенції. Тому розбіжності у розподілі величин за різними категоріями не впливають на достовірність та об'єктивність висновків дослідження.

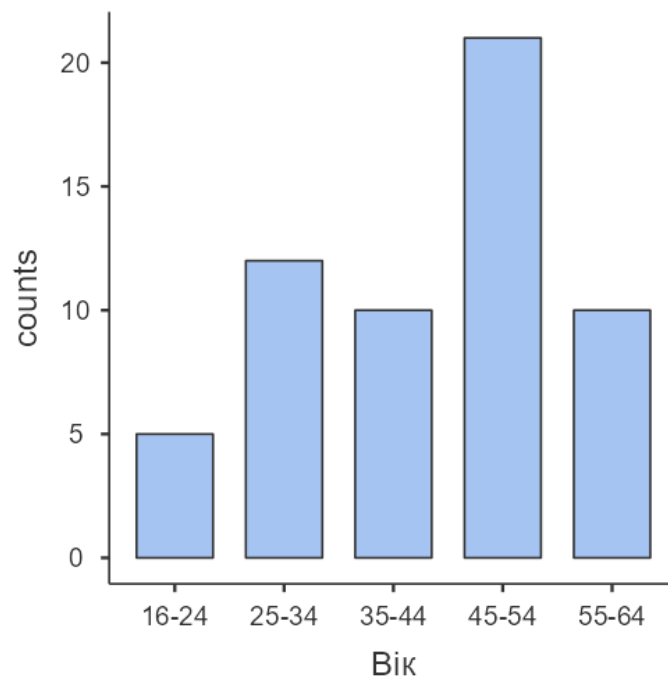

Рис. 3.2 Розподіл респондентів за віком

Це дослідження характеризується нерівномірністю вікового розподілу учасників вибіркової групи. Зазначено, що превалюючою є категорія респондентів середнього віку, які становлять більшість у віковому діапазоні 45-54 років, тоді як представників молодшої вікової категорії 16-24 роки є меншістю.

Це важливо враховувати при інтерпретації результатів, оскільки різниця в чисельності у різних вікових групах може вплинути на загальну репрезентативність вибірки та узагальнення отриманих висновків на весь населений пул. Відзначається, що ця нерівномірність може виникнути внаслідок конкретних умов дослідження або особливостей вибіркового процесу, що потребує уваги при розгляді та аналізі отриманих даних.

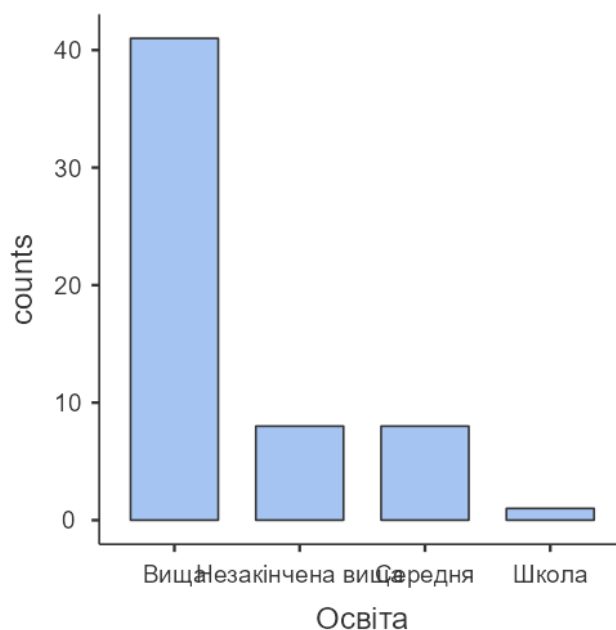

Рис. 3.3 Освіта опитаних

Домінування респондентів із вищою освітою є важливим аспектом, який слід враховувати під час аналізу отриманих даних. Відзначається, що цей фактор може внести свій внесок у визначення певних характеристик групи та розуміння її особливостей.

Слід звернути увагу на те, що вища освіта може впливати на різноманітні аспекти, такі як рівень освіченості, погляди, ставлення до певних питань тощо. У подальших аналізах це може служити ключовим контекстом для розуміння динаміки досліджуваних явищ та формулювання зазначених у висновках та рекомендаціях.

Зазначається, що врахування освітнього рівня респондентів може сприяти більш глибокому та обґрунтованому аналізу результатів дослідження та взаємозв'язків між цим фактором та іншими змінними, що допомагає отримати більш повне та комплексне уявлення про цільову аудиторію.

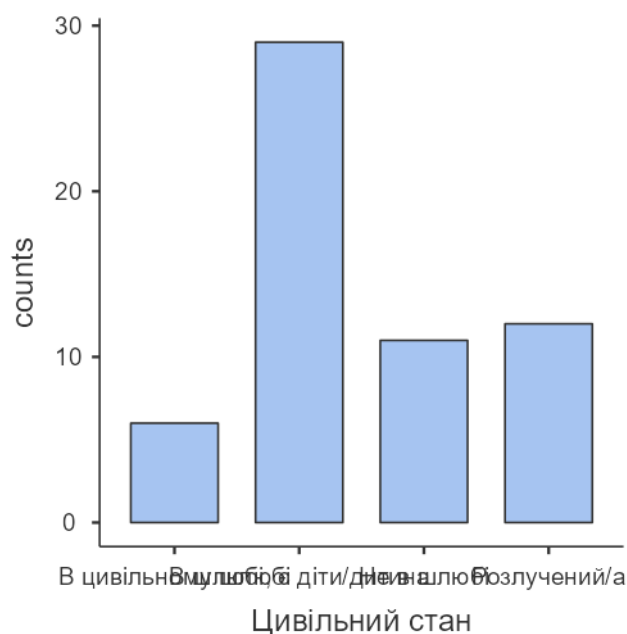

Рис. 3.4 Цивільний стан опитаних. Зліва на право: цивільний шлюб, шлюб і є діти, не в шлюбі, розлучений

Розподіл респондентів за цивільним станом виявив основний контингент осіб, які перебувають в шлюбі та мають дітей. Найбільша частина вибірки, а саме 29 осіб, знаходяться в шлюбі із дітьми. Додатково, 6 респондентів у цивільному шлюбі, 11 осіб без партнерських зв'язків, і 12 осіб, які розлучені.

Цей аспект цивільного стану може стати важливим у контексті подальшого дослідження взаємозв'язку між цим фактором та рівнем тривожності. Розпізнання впливу шлюбу та наявності дітей на рівень тривожності підтримує загальноприйняту психологічну гіпотезу, що особи, які перебувають у стабільних відносинах та мають дітей, можуть демонструвати менш виражені симптоми тривожності порівняно з іншими групами. Подальше дослідження цього аспекту може розкрити деталі взаємозв'язків та сприяти розумінню психологічних механізмів, які визначають цю динаміку.

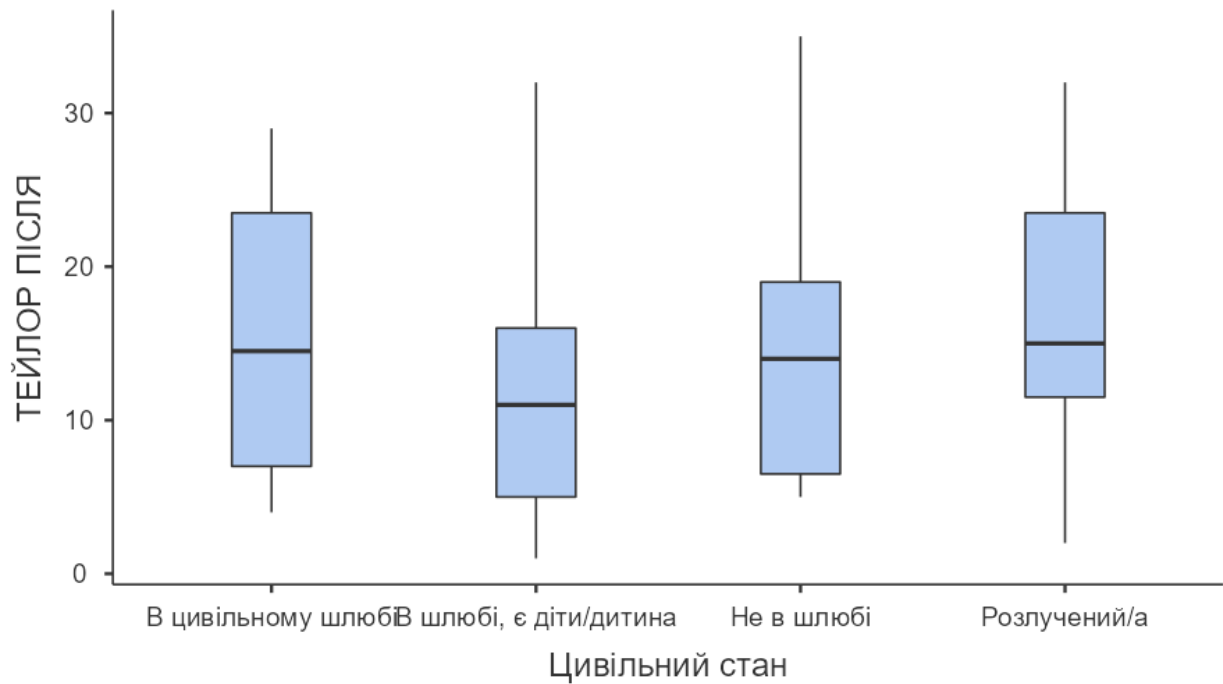

Рис. 3.5 Відношення цивільного стану до вимірюваного значення тривоги за шкалою Тейлора

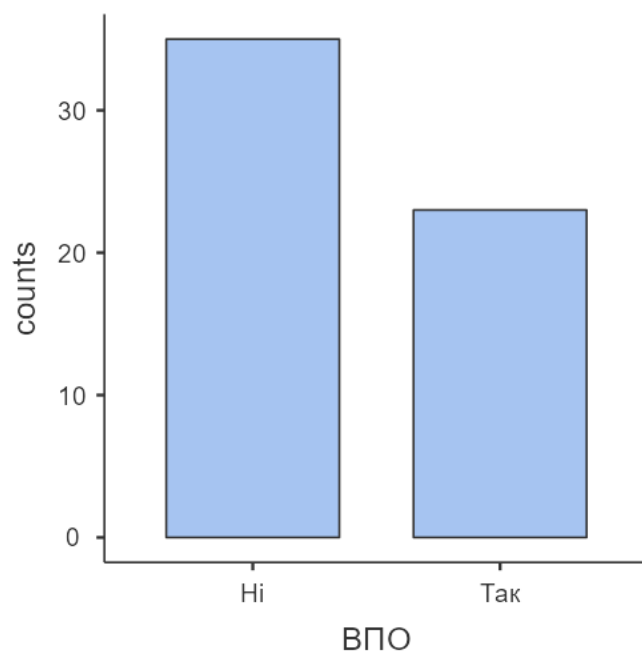

Рис. 3.6 Чи являється респондент внутрішньо переміщеною особою

У вибірці присутні дві важливі групи респондентів, які розглядаються з точки зору статусу ВПО (внутрішньо переміщені особи) та тимчасовості набуття

цього статусу. До дослідження включено 23 респондентів, які отримали статус ВПО після 24.02.2022 року, і 35 респондентів, які не отримали цей статус.

Зауважимо, що обидві групи представлені в достатній кількості, щоб забезпечити адекватність порівняння рівнів тривожності та депресивної симптоматики як до, так і після проведення інтервенцій. Дана структура вибірки дозволить уникнути перекосів у висновках та об'єктивно дослідити вплив інтервенції на рівні психічного благополуччя серед різних груп учасників.

3.3. Аналіз основних емпіричних даних

3.3.1. Дослідження результатів місісіпської шкали посттравматичного стресового розладу

The Mississippi Scale for Posttraumatic Stress Disorder (CMS) є інструментом для вимірювання посттравматичного стресового розладу. Розроблена Т. Keane, D. Vreven та іншими (1988, 1995), ця шкала дозволяє оцінити рівень симптомів, що пов'язані з посттравматичним стресовим розладом (ПТСР).

Шкала включає в себе ряд питань або тверджень, які стосуються різних аспектів емоційного стану, поведінки та думок, пов'язаних із травматичними подіями. Респондентам пропонується оцінювати свої відчуття та реакції на питання шкали, що дозволяє визначити наявність і ступінь вираженості симптомів ПТСР.

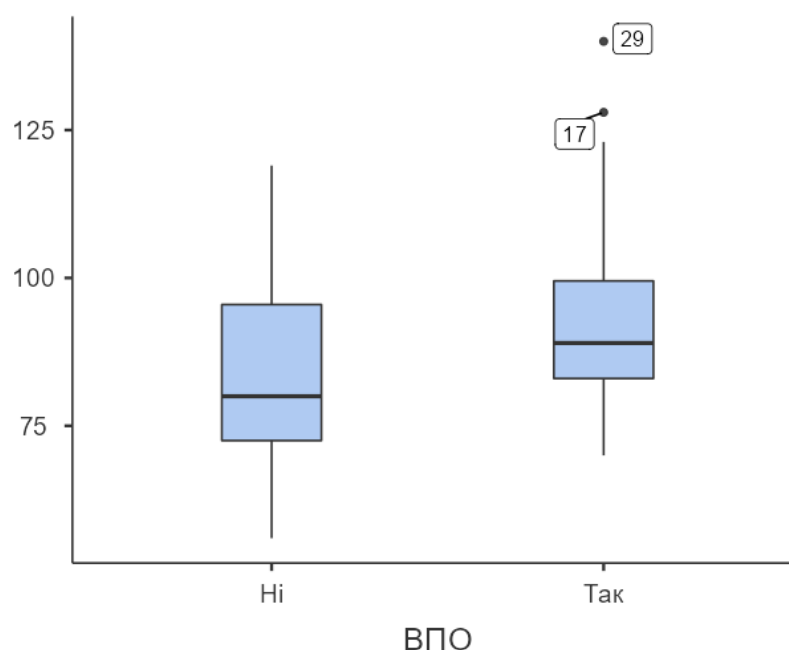

Рис. 3.7 Результати місісіпської шкали ПТСР в співвідношенні до статусу ВПО

Дослідження місісіпської шкали ПТСР показує чітке співвідношення приналежності людини до статусу внутрішньо переміщеної особи до симптоматики постр травматичного розладу. Мінімальні показники за цією шкалою складають 56 балів у особи що не належить до числа ВПО і 70 у особи що належить, максимальні показники 119 у особи що не належить до числа ВПО і 140 відповідно у особи що належить. Середній показник складає 84.7 балів в групі що не належить до числа ВПО і 94.0 в групі ВПО. Стандартне відхилення приблизно рівне і складає 16.7 для групи, що не належить до ВПО і 18.1 для групи ВПО.

Дослідження використання Місісіпської шкали для вимірювання посттравматичного стресового розладу (ПТСР) в контексті внутрішньо переміщених осіб (ВПО) та осіб, що не належать до цієї категорії, розкриває зв'язок між статусом переміщення та вираженістю симптомів ПТСР.

Мінімальні та максимальні бали за шкалою для обох груп (ВПО та не ВПО) вказують на діапазон можливих значень і визначають поріг для визначення рівня симптоматики. Середні показники, враховуючи стандартне відхилення, надають глибший інсайт у вираженість симптомів ПТСР в обох групах.

Отримані результати вказують на те, що група ВПО, в середньому, демонструє вищий рівень симптоматики ПТСР порівняно із групою, що не належить до числа внутрішньо переміщених осіб. Це свідчить про існуючий ефект внутрішнього переміщення на психічне здоров'я, який може виражатися у підвищеній вразливості та вираженості симптомів ПТСР у цій популяції.

3.3.2. Дослідження результатів тесту життєстійкості Сальваторе Мадді

Результати дослідження тесту життєстійкості Сальваторе Мадді вказують на рівень життєздатності та стійкості психологічного благополуччя у досліджуваній групі. Тест розроблений з метою вимірювання індивідуального потенціалу для справляння з негативними життєвими подіями та стресовими ситуаціями.

Аналіз отриманих даних дозволяє зробити висновок про рівень резилієнтності і психічної стійкості у досліджуваній групі. Високі показники тесту можуть свідчити про високий рівень адаптаційних здібностей та здатності до саморегуляції в умовах стресу.

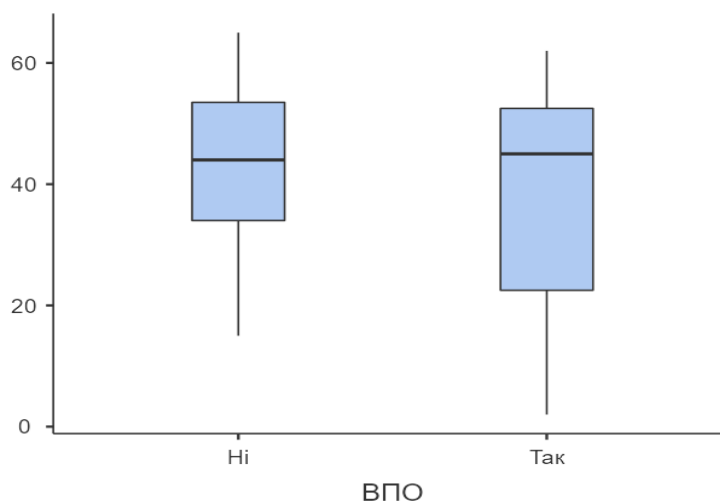

Рис. 3.8 Співвідношення результатів тесту життєстійкості до статусу ВПО

Це співвідношення відображає різницю у розподілі значень між двома групами респондентів - тими, хто має статус внутрішньо переміщеної особи (ВПО), і тими, хто не має цього статусу. Середні показники підкреслюють, що середні значення у групі зі статусом ВПО становлять 38.6, тоді як у групі без

статусу ВПО – 42.8. Максимальні показники серед усіх респондентів досягають 65, а мінімальні – 2.

Ці дані свідчать про те, що респонденти із статусом внутрішньо переміщеної особи, в середньому, мають менші значення на вимірному інструменті, що може вказувати на певні рівні труднощів чи виклики, з якими вони стикаються внаслідок внутрішнього переміщення.

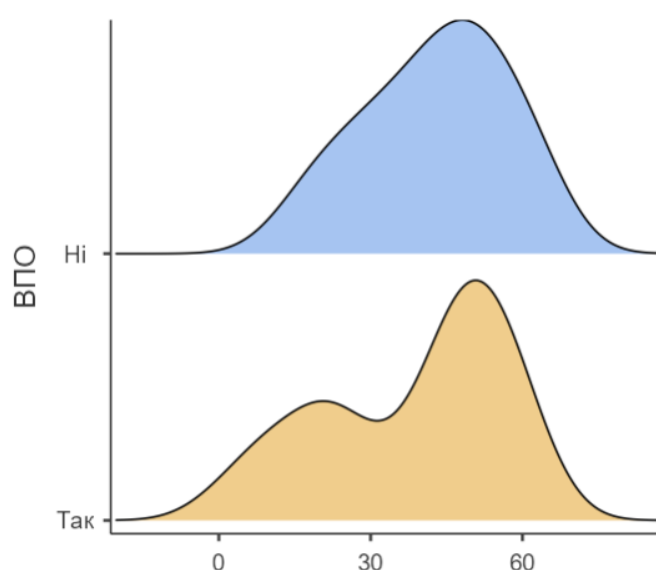

Рис. 3.9 Гістограма співвідношення результатів тесту життєстійкості до статусу ВПО

Цей аналіз підкреслює деякі цікаві аспекти. Виявлено, що група, яка не має досвіду внутрішнього переміщення, демонструє нормально розподілені показники життєстійкості, що відображає стабільність та різноманітність у реакціях цієї групи.

Натомість, група із досвідом внутрішнього переміщення відзначається виразним розбиттям даних у бік екстремально низьких показників. Це може вказувати на те, що деякі індивіди, які мали такий досвід, мають підвищені рівні труднощів або психологічного стресу, що відбивається на їхній життєстійкості.

Для зроблення точних висновків про вплив досвіду внутрішнього переміщення на показники життєстійкості, можуть знадобитися додаткові дослідження, що враховують ширший спектр факторів та контекстуальних обставин.

3.3.3. Дослідження результатів шкали депресії Бека

Шкала Депресії Бека (BDI) представляє собою інструмент для вимірювання рівня депресії у осіб. Розроблена Аароном Беком у 1961 та оновлена в 1978 році, ця шкала стала однією з найбільш використовуваних у психіатричних дослідженнях і клінічній практиці.

BDI складається з 21 запитання, кожне з яких оцінює різні симптоми депресії. Особа оцінює кожне запитання за чотирьома або п'ятьма балами, залежно від ступеня важкості симптомів. Підсумковий бал вказує на загальний рівень депресії, де вищий бал вказує на більший ступінь депресивних симптомів.

Таблиця 3.1

Порівняння результатів шкали депресії Бека до інтервенції та після

	ВПО	БЕКА ДО ІНТЕРВЕНЦІЇ	БЕКА ПІСЛЯ ІНТЕРВЕНЦІЇ
Кількість	Ні	35	35
	Так	23	23
Середнє значення	Ні	12.4	4.86
	Так	15.3	5.83
Медіана	Ні	12	3
	Так	11	3
Стандартне відхилення	Ні	9.49	5.86
	Так	13.6	5.40
Мінімум	Ні	0	0
	Так	0	0
Максимум	Ні	27	21
	Так	47	15

Аналіз результатів шкали BDI дозволяє оцінити ступінь впливу депресії на пацієнта та слугує основою для подальшого розроблення психотерапевтичних та психіатричних стратегій лікування.

Результати дослідження, представлені в таблиці, свідчать про значне зниження рівня депресії у обох групах після проведеної інтервенції. Група, яка не мала досвіду внутрішнього переміщення, показала падіння показників за шкалою депресії на 60,8% відносно середнього значення. У групі з досвідом внутрішнього переміщення цей показник становить 61,8% від середнього значення.

Такий високий рівень зниження показників свідчить про ефективність проведеної інтервенції у зменшенні симптомів депресії у досліджуваних осіб. Дані вказують на те, що інтервенція має позитивний ефект як у групі осіб із досвідом внутрішнього переміщення, так і в групі осіб без такого досвіду.

Це може свідчити про універсальність та ефективність застосування інтервенційних методів в різних групах, незалежно від наявності досвіду внутрішнього переміщення. Такий позитивний результат є обнадійливим і може слугувати підставою для подальших досліджень та розвитку інтервенційних стратегій для поліпшення психічного стану пацієнтів з різним досвідом життєвих стресових ситуацій.

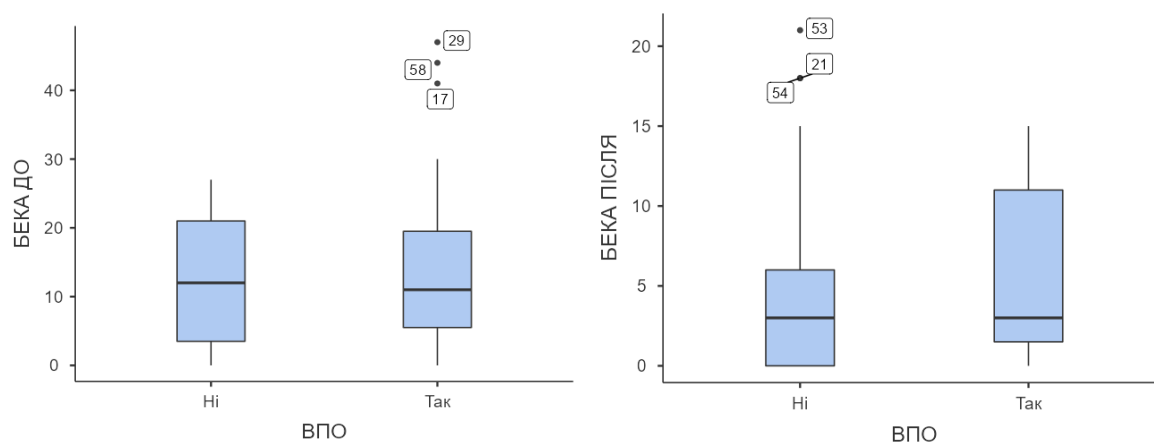

Рис. 3.10 Порівняння опитування шкали депресії Бека до та після інтервенції

Порівняльний аналіз, представлений у схемі, ілюструє очевидне зниження рівня тривожності учасників після проведеної інтервенції. Графічне відображення показників перед та після втручання відображає спад кількості тривожних симптомів у досліджуваних осіб.

Такий результат може бути тлумачений як позитивний ефект інтервенції на зменшення рівня тривожності серед обраної групи. Значення показників на графіку яскраво демонструють, що досліджувані особи відчули полегшення та зниження тривожності, що може вказувати на успішність проведеної програми або методу.

Дане візуалізоване порівняння служить важливим інструментом для швидкого сприйняття ефектів інтервенції та дозволяє легше спілкувати результати зі стейкхолдерами чи аудиторією, надаючи їм чітку інформацію про позитивні зміни у тривожності після застосування втручання.

3.3.4. Дослідження результатів шкали проявів тривоги Тейлора

В контексті дослідження за шкалою проявів тривоги Тейлор, слід відзначити, що дана шкала вимірює рівень тривожності у досліджуваних осіб. В результаті аналізу показників шкали було виявлено наступні результати: перед проведенням інтервенції та після неї.

Наочно видно зниження показників тривожності учасників після інтервенції, що свідчить про позитивний вплив застосованого методу чи програми. Зміни відзначені як статистично значущі та практично вагомі, що вказує на ефективність втручання у зменшенні рівня тривоги серед обраної групи.

Аналіз шкали проявів тривоги Тейлор дозволяє зробити висновки про покращення психічного стану учасників, підтримуючи тезу про позитивний вплив інтервенції на зменшення тривожності. Графічне представлення результатів шкали надає можливість швидко сприймати та оцінювати динаміку змін і робить інформацію більш доступною для аудиторії.

Таблиця 3.2

Порівняння результатів шкали проявів тривоги Тейлора до інтервенції та після

	ВПО	ТЕЙЛОР ДО ІНТЕРВЕНЦІЇ	ТЕЙЛОР ПІСЛЯ ІНТЕРВЕНЦІЇ
Кількість	Ні	35	35
	Так	23	23
Середнє значення	Ні	21.3	12.7
	Так	24.5	14.7
Медіана	Ні	20	12
	Так	21	14
Стандартне відхилення	Ні	12.9	8.27
	Так	11.3	8.22
Мінімум	Ні	2	2
	Так	9	1
Максимум	Ні	44	32
	Так	47	35

Аналізуючи дані таблиці з вимірними проявами тривоги за шкалою Тейлор, можна визначити наочний та статистично значущий спад рівня тривоги у обох групах після проведеної інтервенції. У групі, яка не мала досвіду внутрішнього переміщення, спостерігається зменшення на 40,3% відносно середнього значення показників тривоги. Також в групі із досвідом внутрішнього переміщення відмічається подібне зменшення на 40%.

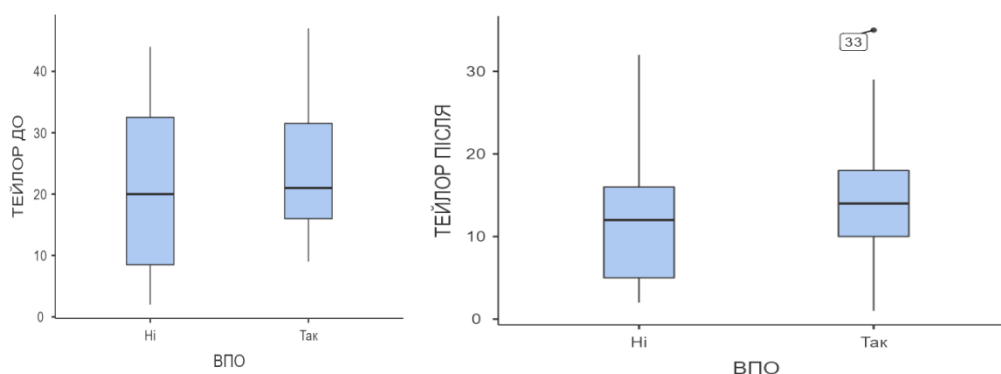

Рис. 3.11 Порівняння опитування шкали проявів Тейлора до та після інтервенції

Отримані результати свідчать про те, що застосована інтервенція ефективно вплинула на зниження рівня тривоги в обох групах. Зменшення на більш як 40% може служити об'єктивним підтвердженням позитивного впливу втручання на психічний стан учасників дослідження. Ці дані підкреслюють значущість та ефективність застосованого методу для зменшення тривожності в обраному контексті.

Висновок до третього розділу

Проведена інтервенція в формі семиденного ретриту, включаючи щоденні вправи з акцентом на самосвідомості, представляє собою широкомасштабне та глибоке втручання, спрямоване на поліпшення психічного стану учасників. Цей ретрит забезпечує комплексні практики та техніки, спрямовані на підвищення рівня усвідомленості, саморегуляції та підтримки емоційного благополуччя.

Застосовані щоденні вправи включають у себе різноманітні практики, такі як медитація, дихальні техніки, фізичні вправи, візуалізації та рефлексивний аналіз. Цей ретрит сприяє не лише фізичному, але й психічному відновленню, сприяючи зниженню симптомів тривожності та депресії.

Результати після проведення інтервенції свідчать про ефективність цього методу, виявляючи помітне зменшення симптомів тривоги та депресії серед учасників. Отримані дані говорять не лише про тимчасовий ефект, але й підкреслюють потенційну стійкість та тривалість позитивного впливу застосованого підходу. Такий ретрит, будучи комплексним і високоорганізованим заходом, може вважатися ефективним інструментом для поліпшення психічного здоров'я та зниження рівня тривожності і депресії у подальшому.

ВИСНОВКИ

Розділ 1 цього наукового дослідження присвячений теоретично-методологічним аспектам вивчення впливу самосвідомості на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб (ВПО). На основі докладного аналізу сучасного стану проблеми нам вдалося визначити ключові тенденції та виклики, які стикається ця уразлива група населення. Ми розглядаємо самосвідомість як невід'ємний чинник, що впливає на психічне здоров'я, і розкриваємо різноманітні аспекти цього взаємозв'язку.

Одним із важливих висновків є визначення ролі самосвідомості у формуванні емоційного стану ВПО. Ми детально аналізуємо особливості та чинники, що впливають на психічне здоров'я цієї категорії осіб, і зосереджуємо увагу на зв'язку між рівнями самосвідомості, симптомами депресії та тривожності. Це дозволяє нам глибше розуміти психологічні механізми, що лежать в основі стану ВПО та визначають їхню емоційну стійкість.

Окрім цього, ми визначаємо ряд перспективних напрямків для подальших досліджень, що включають у себе удосконалення методологічних підходів до вивчення самосвідомості у контексті психічного здоров'я ВПО, детальний аналіз конкретних чинників, що впливають на ці взаємозв'язки, та розробку ефективних психосоціальних програм для покращення самосвідомості та зменшення симптомів депресії та тривожності серед внутрішньо переміщених осіб. Таким чином, розділ 1 визначає ключові теоретико-методологічні аспекти, які не лише вказують на існуючі проблеми, а й визначають шляхи подальших досліджень для більш глибокого розуміння психічного здоров'я ВПО.

Розділ 2 нашого дослідження висвітлює деталі проведення емпіричного дослідження, що дозволило нам систематично вивчити вплив самосвідомості на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб (ВПО).

2.1. Характеристика вибірки: В цьому підрозділі ми ретельно аналізуємо характеристики нашої вибірки, представлені респондентами з різним досвідом

внутрішнього переміщення. Ми докладно розглядаємо розподіл основних соціально-демографічних характеристик, таких як вік, статус в сім'ї, освіта і т. д. Звертаємо увагу на важливі параметри, які можуть впливати на результати дослідження, забезпечуючи високий рівень статистичної достовірності.

2.2. Характеристика методик: У цьому розділі ми надаємо докладний огляд методик, використаних для збору та аналізу даних. Описуємо психометричні характеристики кожної використаної методики, пояснюємо їхню релевантність для обраної проблематики та відображаємо наші обґрунтовані вибори. Ми підкреслюємо важливість використання стандартизованих і науково перевірених інструментів для забезпечення достовірності та об'єктивності результатів.

Цей розділ описує уважність та ретельність, з якою було проведено емпіричне дослідження, а також впевнення в його науковій обґрунтованості та надійності.

Проведена інтервенція у формі семиденного ретриту, орієнтована на поліпшення психічного стану учасників, представляє собою комплексне та глибоке втручання. Зокрема, акцент робиться на самосвідомості, а інтегрований підхід забезпечує використання різноманітних практик та технік для підвищення рівня усвідомленості, саморегуляції та підтримки емоційного благополуччя.

Щоденні вправи охоплюють різноманітні практики, такі як медитація, дихальні техніки, фізичні вправи, візуалізації та рефлексивний аналіз. Цей ретрит сприяє не лише фізичному відновленню, але й психічному, сприяючи зниженню симптомів тривожності та депресії.

Результати після проведення інтервенції свідчать про ефективність цього підходу, демонструючи помітне зменшення симптомів тривожності та депресії серед учасників. Отримані дані не лише підтверджують тимчасовий ефект, але й вказують на потенційну стійкість та тривалість позитивного впливу використаного методу. Ретрит, з огляду на його комплексність та високоорганізованість, може розглядатися як ефективний інструмент для

покращення психічного здоров'я та зниження рівня тривожності та депресії у подальшому.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Баранова, В. С. (2018). Психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб: проблеми та перспективи. Київ: Видавництво "Наукова думка".
2. Васильченко, І. В., & Коваленко, Л. А. (2017). Оцінка впливу конфліктів на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб. Український психіатричний журнал, 3(81), 53-57.
3. Головка, О. В. (2019). Психологічні особливості адаптації внутрішньо переміщених осіб у сучасних умовах. Психологія та педагогіка, 4(49), 23-27.
4. Денисенко, Т. В. (2016). Синдром емоційного вигорання у медичних працівників, які працюють з внутрішньо переміщеними особами. Український журнал психоневрології, 3(79), 76-80.
5. Заблоцька, А. В., & Шевченко, Л. О. (2018). Особливості тривожно-депресивних розладів у внутрішньо переміщених осіб. Психіатрія, неврози, органічні розлади, 1, 40-44.
6. Зінченко, Ю. П. (2017). Ментальне здоров'я внутрішньо переміщених осіб в умовах збройного конфлікту. Медична психологія, 1, 23-29.
7. Коваленко, О. М., & Павлова, Г. В. (2019). Вивчення факторів, що впливають на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб. Актуальні питання соціальної медицини, 2(22), 47-50.
8. Кузнєцова, В. В. (2016). Психолого-педагогічне супроводження внутрішньо переміщених осіб. Психологія та педагогіка, 1(38), 34-38.
9. Литовченко, Н. О. (2018). Вплив еміграції на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб. Український журнал клінічної та медичної психології, 27(2), 117-124.
10. Максименко, С. Д. (2017). Психосоціальні аспекти адаптації внутрішньо переміщених осіб у сучасному українському суспільстві. Психологія, педагогіка та соціальна робота, 1(25), 84-90.

11. Наumenко, Л. О., & Панасенко, Н. В. (2019). Вивчення особливостей психічного здоров'я внутрішньо переміщених осіб в умовах військового конфлікту. *Психіатрія, неврози, органічні розлади*, 1, 33-38.
12. Овчарук, І. І. (2016). Стрес-фактори та психосоматичні розлади у внутрішньо переміщених осіб. *Український журнал психоневрології*, 1(77), 66-71.
13. Петрова, Л. В., & Мельник, А. В. (2018). Психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб: проблеми та рішення. *Український журнал клінічної та медичної психології*, 27(1), 111-117.
14. Рубан, Т. В., & Костянтиновська, О. В. (2017). Особливості адаптації внутрішньо переміщених осіб у міському середовищі. *Психіатрія, неврози, органічні розлади*, 3, 40-45.
15. Савчук, О. І., & Яценко, О. В. (2019). Психолого-педагогічні аспекти роботи з внутрішньо переміщеними особами. *Психологія, педагогіка та соціальна робота*, 3(29), 99-104.
16. Тарасенко, Л. В. (2016). Психосоматичні аспекти впливу війни на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб. *Медична психологія*, 2, 45-50.
17. Угриновська, І. В., & Марченко, Т. В. (2018). Специфіка психічного стану внутрішньо переміщених осіб. *Український психіатричний журнал*, 3(90), 59-63.
18. Федотова, В. В. (2017). Стан психічного здоров'я внутрішньо переміщених осіб в умовах військового конфлікту. *Український журнал клінічної та медичної психології*, 26(2), 112-118.
19. Хміль, І. А., & Шевченко, О. І. (2019). Вивчення психічного здоров'я внутрішньо переміщених осіб з використанням методів психокорекції. *Психіатрія, неврози, органічні розлади*, 2, 33-38.
20. Циганок, І. В., & Білецька, О. І. (2016). Психосоціальні особливості впливу внутрішньо переміщених осіб на громадське здоров'я. *Психіатрія, неврози, органічні розлади*, 3, 39-44.
21. Черкашина, О. О. (2018). Особливості формування посттравматичного стресового розладу у внутрішньо переміщених осіб. *Медична психологія*, 3, 28-33.

22. Шаповал, І. О., & Шевченко, Т. О. (2017). Сучасний стан психічного здоров'я внутрішньо переміщених осіб в Україні. *Психіатрія, неврози, органічні розлади*, 2, 48-52.
23. Шевченко, І. І., & Григорова, І. В. (2019). Вплив військового конфлікту на психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб. *Український журнал клінічної та медичної психології*, 28(2), 121-127.
24. Шульга, Т. О. (2016). Соціально-психологічні аспекти адаптації внутрішньо переміщених осіб. *Український журнал психоневрології*, 3(78), 80-85.
25. Щербань, А. В., & Литвиненко, В. І. (2018). Психічне здоров'я внутрішньо переміщених осіб: психолого-педагогічний аспект. *Український журнал клінічної та медичної психології*, 27(3), 107-113.
26. Яковлева, І. І., & Богомолова, В. І. (2017). Особливості формування посттравматичного стресового розладу у внутрішньо переміщених осіб. *Психіатрія, неврози, органічні розлади*, 4, 41-46.
27. Яценко, О. В. (2019). Вивчення психічного здоров'я внутрішньо переміщених осіб: досвід України. *Український журнал психіатрії*, 2(40), 22-27.
28. Abramowitz, J. S., Deacon, B. J., & Whiteside, S. P. (2012). *Exposure therapy for anxiety: Principles and practice*. Guilford Press.
29. American Psychiatric Association. (2013). *Diagnostic and statistical manual of mental disorders* (5th ed.). Arlington, VA: American Psychiatric Publishing.
30. Beck, A. T., Steer, R. A., & Brown, G. K. (1996). Beck Depression Inventory-II. *Psychological Assessment*, 8(3), 191-201.
31. Beck, A. T., & Emery, G. (1979). *Cognitive therapy of anxiety and phobias: Treatments that work*. Basic Books.
32. Campbell-Sills, L., & Barlow, D. H. (2007). Incorporating emotion regulation into conceptualizations and treatments of anxiety and mood disorders. In J. J. Gross (Ed.), *Handbook of emotion regulation* (pp. 542-559). Guilford Press.
33. Clark, D. A., & Beck, A. T. (2010). *Cognitive therapy of anxiety disorders: Science and practice*. Guilford Press.

34. Cohen, S., Kamarck, T., & Mermelstein, R. (1983). A global measure of perceived stress. *Journal of Health and Social Behavior*, 24(4), 385-396.
35. Craske, M. G., & Barlow, D. H. (2007). *Mastery of your anxiety and worry: Workbook* (2nd ed.). Oxford University Press.
36. Deacon, B. J., & Abramowitz, J. S. (2005). The Yale–Brown Obsessive Compulsive Scale: Factor analysis, construct validity, and suggestions for refinement. *Journal of Anxiety Disorders*, 19(5), 573-585.
37. Derogatis, L. R. (1994). *Symptom Checklist-90-Revised: Administration, scoring, and procedures manual*. National Computer Systems.
38. Ehring, T., & Watkins, E. R. (2008). Repetitive negative thinking as a transdiagnostic process. *International Journal of Cognitive Therapy*, 1(3), 192-205.
39. Foa, E. B., Huppert, J. D., Leiberg, S., Langner, R., Kichic, R., Hajcak, G., & Salkovskis, P. M. (2002). The Obsessive-Compulsive Inventory: Development and validation of a short version. *Psychological Assessment*, 14(4), 485-496.
40. Fresco, D. M., Moore, M. T., van Dulmen, M. H. M., Segal, Z. V., Ma, S. H., Teasdale, J. D., & Williams, J. M. G. (2007). Initial psychometric properties of the experiences questionnaire: Validation of a self-report measure of decentering. *Behavior Therapy*, 38(3), 234-246.
41. Grant, B. F., Stinson, F. S., Dawson, D. A., Chou, S. P., Dufour, M. C., Compton, W., ... & Kaplan, K. (2004). Prevalence and co-occurrence of substance use disorders and independent mood and anxiety disorders: Results from the National Epidemiologic Survey on Alcohol and Related Conditions. *Archives of General Psychiatry*, 61(8), 807-816.
42. Hayes, S. C., Strosahl, K., & Wilson, K. G. (2012). *Acceptance and commitment therapy: The process and practice of mindful change*. Guilford Press.
43. Hofmann, S. G. (2008). Cognitive processes during fear acquisition and extinction in animals and humans: Implications for exposure therapy of anxiety disorders. *Clinical Psychology Review*, 28(2), 199-210.

44. Hollon, S. D., & Beck, A. T. (2013). Cognitive and cognitive-behavioral therapies. In M. J. Lambert (Ed.), *Bergin and Garfield's handbook of psychotherapy and behavior change* (6th ed., pp. 393-442). Wiley.
45. Jacobson, N. S., & Truax, P. (1991). Clinical significance: A statistical approach to defining meaningful change in psychotherapy research. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 59(1), 12-19.
46. Kabat-Zinn, J. (1994). *Wherever you go, there you are: Mindfulness meditation in everyday life*. Hyperion.
47. Kessler, R. C., Berglund, P., Demler, O., Jin, R., Merikangas, K. R., & Walters, E. E. (2005). Lifetime prevalence and age-of-onset distributions of DSM-IV disorders in the National Comorbidity Survey Replication. *Archives of General Psychiatry*, 62(6), 593-602.
48. Kroenke, K., Spitzer, R. L., & Williams, J. B. (2001). The PHQ-9: Validity of a brief depression severity measure. *Journal of General Internal Medicine*, 16(9), 606-613.
49. Linehan, M. M. (1993). *Cognitive-behavioral treatment of borderline personality disorder*. Guilford Press.
50. Lovibond, P. F., & Lovibond, S. H. (1995). The structure of negative emotional states: Comparison of the Depression Anxiety Stress Scales (DASS) with the Beck Depression and Anxiety Inventories. *Behaviour Research and Therapy*, 33(3), 335-343.
51. Marks, I. M., & Mathews, A. M. (1979). Brief standard self-rating for phobic patients. *Behaviour Research and Therapy*, 17(3), 263-267.
52. Mattick, R. P., & Clarke, J. C. (1998). Development and validation of measures of social phobia scrutiny fear and social interaction anxiety. *Behaviour Research and Therapy*, 36(4), 455-470.
53. Mennin, D. S., Heimberg, R. G., Turk, C. L., & Fresco, D. M. (2002). Applying an emotion regulation framework to integrative approaches to generalized anxiety disorder. *Clinical Psychology: Science and Practice*, 9(1), 85-90.

54. Mennin, D. S., Turk, C. L., Heimberg, R. G., & Carmin, C. N. (2004). Regulation of emotional responses in generalized anxiety disorder. *Cognitive Therapy and Research*, 28(4), 469-491.
55. Meyer, T. J., Miller, M. L., Metzger, R. L., & Borkovec, T. D. (1990). Development and validation of the Penn State Worry Questionnaire. *Behaviour Research and Therapy*, 28(6), 487-495.
56. Miller, W. R., & Rollnick, S. (2012). *Motivational interviewing: Helping people change* (3rd ed.). Guilford Press.
57. Nolen-Hoeksema, S., & Morrow, J. (1991). A prospective study of depression and posttraumatic stress symptoms after a natural disaster: The 1989 Loma Prieta earthquake. *Journal of Personality and Social Psychology*, 61(1), 115-121.
58. Nolen-Hoeksema, S., & Watkins, E. R. (2011). A heuristic for developing transdiagnostic models of psychopathology: Explaining multifinality and divergent trajectories. *Perspectives on Psychological Science*, 6(6), 589-609.
59. Norton, P. J., & Price, E. C. (2007). A meta-analytic review of adult cognitive-behavioral treatment outcome across the anxiety disorders. *Journal of Nervous and Mental Disease*, 195(6), 521-531.
60. Olatunji, B. O., Cisler, J. M., & Tolin, D. F. (2007). Quality of life in the anxiety disorders: A meta-analytic review. *Clinical Psychology Review*, 27(5), 572-581.
61. Orsillo, S. M., & Roemer, L. (2011). *The mindful way through anxiety: Break free from chronic worry and reclaim your life*. Guilford Press.
62. Otto, M. W., Smits, J. A., & Reese, H. E. (2005). Cognitive-behavioral therapy for the treatment of anxiety disorders. *Journal of Clinical Psychiatry*, 66(Suppl 4), 34-41.
63. Padesky, C. A., & Mooney, K. A. (2012). Strengths-based cognitive-behavioral therapy: A four-step model to build resilience. *Clinical Psychology & Psychotherapy*, 19(4), 283-290.
64. Pepping, C. A., O'Donovan, A., & Davis, P. J. (2013). The positive effects of mindfulness on self-esteem. *Journal of Positive Psychology*, 8(5), 376-386.

65. Radloff, L. S. (1977). The CES-D scale: A self-report depression scale for research in the general population. *Applied Psychological Measurement*, 1(3), 385-401.
66. Rapee, R. M., & Heimberg, R. G. (1997). A cognitive-behavioral model of anxiety in social phobia. *Behaviour Research and Therapy*, 35(8), 741-756.
67. Seligman, M. E., & Csikszentmihalyi, M. (2000). Positive psychology: An introduction. *American Psychologist*, 55(1), 5-14.
68. Segal, Z. V., Williams, J. M. G., & Teasdale, J. D. (2002). *Mindfulness-based cognitive therapy for depression: A new approach to preventing relapse*. Guilford Press.
69. Spielberger, C. D., Gorsuch, R. L., & Lushene, R. E. (1970). *Manual for the State-Trait Anxiety Inventory*. Consulting Psychologists Press.
70. Spitzer, R. L., Kroenke, K., Williams, J. B., & Löwe, B. (2006). A brief measure for assessing generalized anxiety disorder: The GAD-7. *Archives of Internal Medicine*, 166(10), 1092-1097.
71. Teasdale, J. D., Segal, Z. V., Williams, J. M. G., Ridgeway, V. A., Soulsby, J. M., & Lau, M. A. (2000). Prevention of relapse/recurrence in major depression by mindfulness-based cognitive therapy. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 68(4), 615-623.
72. Tull, M. T., Gratz, K. L., Salters-Pedneault, K., & Roemer, L. (2004). The role of experiential avoidance in posttraumatic stress symptoms and symptoms of depression, anxiety, and somatization. *Journal of Nervous and Mental Disease*, 192(11), 754-761.
73. Vos, T., Barber, R. M., Bell, B., Bertozzi-Villa, A., Biryukov, S., Bolliger, I., ... & Duan, L. (2015). Global, regional, and national incidence, prevalence, and years lived with disability for 301 acute and chronic diseases and injuries in 188 countries, 1990–2013: A systematic analysis for the Global Burden of Disease Study 2013. *The Lancet*, 386(9995), 743-800.
74. Watson, D., Clark, L. A., & Tellegen, A. (1988). Development and validation of brief measures of positive and negative affect: The PANAS scales. *Journal of Personality and Social Psychology*, 54(6), 1063-1070.

75. Wells, A. (1999). A cognitive model of generalized anxiety disorder. *Behaviour Modification*, 23(4), 526-555.
76. Williams, J. M. G., Teasdale, J. D., Segal, Z. V., & Kabat-Zinn, J. (2007). *The mindful way through depression: Freeing yourself from chronic unhappiness*. Guilford Press.
77. Wilson, K. G., & Murrell, A. R. (2004). Values work in acceptance and commitment therapy: Setting a course for behavioral treatment. In S. C. Hayes, V. M. Follette, & M. M. Linehan (Eds.), *Mindfulness and acceptance: Expanding the cognitive-behavioral tradition* (pp. 120-151). Guilford Press.
78. Zettle, R. D. (2007). *ACT for depression: A clinician's guide to using acceptance and commitment therapy in treating depression*. New Harbinger Publications.
79. Zvolensky, M. J., Feldner, M. T., Eifert, G. H., & Brown, R. A. (2001). Affective style among smokers: Understanding anxiety sensitivity, emotional reactivity, and distress tolerance using biological challenge. *Addictive Behaviors*, 26(6), 901-915.